

ΚΑΤΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΤΟ Η ΕΞΟΥΣΙΑ

Όδοφράγματα, κατεστραμμένα περίπτερα και πυκνά αέρια από τα δακρυγόνα στους στενούς δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο.

**Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
17 ΝΟΕΜΒΡΗ**

**ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΕΣ
ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΕΣ
ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ**

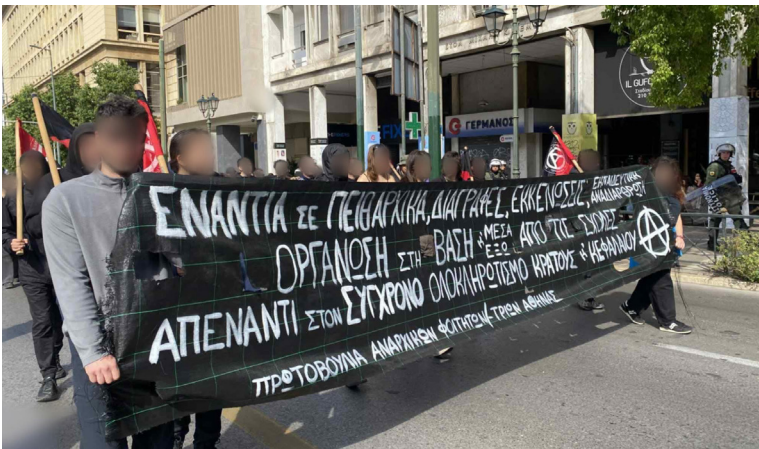
Κάλεσμα στην πανεκπαιδευτική πορεία στις 16 Οκτώβρη

Η παιδεία, ως κοινωνικό αγαθό, έχει γίνει εδώ και δεκαετίες στόχος μιας σειράς αναδιρθρώσεων που αποσκοπούν στον πλήρη κρατικό έλεγχο της από την μια και στην κερδοφόρο εκμετάλλευσή της από το Κεφάλαιο από την άλλη.

Η στόχευση του Κράτους είναι διττή. Πρώτον, τα πανεπιστήμια δεν προσαρμόζονται απλώς στις ανάγκες των επιχειρηματικών συμφερόντων, αλλά θα πρέπει να μετατραπούν και τα ίδια σε επιχειρήσεις που θα λειτουργούν σύμφωνα με τους νόμους των αγορών. Στο "εξορθολογισμένο" πανεπιστήμιο, η μόρφωση πρέπει να είναι απλώς ένα εργαλείο για την οικονομική "ανάπτυξη", που θα αποτελεί έναν προθάλαμο της αγοράς εργασίας, παράγοντας τα εξειδικευμένα στελέχη που αυτή χρειάζεται. Παράλληλα, ο ίδιος ο θεσμός του πανεπιστημίου θα πρέπει να βρίσκεται στις επιταγές του Κράτους και του Κεφαλαίου, με το έργο και την έρευνα που παράγει να μην υπηρετεί τις ανάγκες της κοινωνίας ή έστω αόριστα "την επιστήμη", αλλά τα συμφέροντα αποκλειστικά των ιδίων. Έτσι, τα εργαστήρια και οι ερευνητές οφείλουν να αφιερώνουν πόρους και δυνάμεις για να παράγουν το ερευνητικό έργο ιδιωτικών εταιρειών και κρατικών θεσμών. Ειδικά στην εποχή μας που η επιστήμη και η εφαρμογή της στην τεχνολογία έχουν αναβαθμισμένο ρόλο, είναι απαραίτητο να τεθούν στις υπηρεσίες των κρατικών σχεδιασμών και της καταστολής, με το σύμπλεγμα των πολεμικών βιομηχανιών να έχει ενταχθεί μέσα στους ερευνητικούς σχεδιασμούς των πανεπιστημίων, τόσο σε πρακτικό επίπεδο, όσο και θεσμικά.

Σε αυτό το πλαίσιο ειδική αναφορά αξίζει να γίνει για τη συνεργασία των ελληνικών πανεπιστημίων με το κράτος του Ισραήλ, που εντάσσεται στην ευρύτερη προσπάθεια σύσφιξης της σχέσης του ελληνικού κράτους με το ισραηλινό, στο όνομα των γεωστρατηγικών σχεδιασμών και του "εθνικού συμφέροντος". Έτσι, από το ΕΚΠΑ, το ΑΠΘ και το ΕΜΠ, μέχρι το Πανεπιστήμιο Πατρών, το ΠΑΔΑ και το ΔΠΘ, μια σειρά ιδρυμάτων έχει κατά καιρούς συνεργαστεί ή συμμετάσχει σε ερευνητικά προγράμματα από κοινού με Ισραηλινά πανεπιστήμια και θεσμούς, καθώς και με βιομηχανίες πολέμου όπως την Intracom.

Η δεύτερη βασική πτυχή της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης αποσκοπεί στην πλήρη πολιτική αποστείρωση του πανεπιστημίου, με το ίδιο να απεκδύεται πλήρως τα κοινωνικά χαρακτηριστικά τα οποία διαχρονικά είχε ενσωματώσει. Πιο συγκεκριμένα, το πανεπιστημιακό άσυλο μέσα από τον κοινωνικό του χαρακτήρα έχει αποτελέσει τόσο πεδίο πολιτικής δραστηριοποίησης και έκφρασης ευρύτερων κοινωνικών κομματιών που βρήκαν γόνιμο έδαφος εντός του, όσο και ορμητήριο αγώνων που έθεσαν τον ίδιο τον κόσμο του Κράτους και του καπιταλισμού στο στόχαστρο. Μέσω της κατάρνησης και της προσπάθειας απονομιμοποίησης αυτού, το Κράτος θέλει να πετύχει ένα συνολικότερο πλήγμα στα κινήματα, θέλοντας να αναχαιτίσει έτσι οποιαδήποτε προοπτική ανατροπής της κατεστημένης τάξης πραγμάτων. Σε αυτή την κατεύθυνση κινούνται και τα νέα πειθαρχικά μέτρα που ανακοινώθηκαν και ψηφίστηκαν, τα οποία ουσιαστικά ποινικοποιούν την ίδια την πολιτική δραστηριότητα και συλλογικοποίηση μέσα στις σχολές, απειλώντας μέχρι και με μόνιμη διαγραφή όσους και όσες υποπέσουν σε αυτό το "παράπτωμα".

Φωτογραφίες από τα μπλοκ της "Πρωτοβουλίας Αναρχικών φοιτητ(ρι)ών Αθήνας" και της "Αναρχικής Συνέλευσης φοιτητ(ρι)ών Quieta Mouere" στις πανεκπαιδευτικές πορείες τις 16/10 σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

Από τη μεριά μας ως αναρχικοί και αναρχικές, φοιτητές και φοιτήτριες, θα πρέπει να κάνουμε τη στόχευση μας ξεκάθαρη. Υπερασπιζόμαστε την παιδεία πρωτίστως ως ένα κοινωνικό αγαθό, ένα αγαθό δηλαδή που θα πρέπει να γεννιέται, να αναπτύσσεται και να επιστρέφει στην ίδια την κοινωνία. Εν μέσω της ίδρυσης των πρώτων ιδιωτικών πανεπιστημίων και της κλιμάκωσης της καταστολής σε πρωτόγνωρα μεγέθη, ο αγώνας μας δε θα πρέπει να στοχεύει ούτε σε ένα απλώς κρατικό ή ιδιωτικό πανεπιστήμιο, ούτε σε κάποια συντησιακά αιτήματα, αλλά να παλέψει για μια νέου τύπου παιδεία που θα μπορεί να υπάρξει μόνο μέσα σε μια νέου τύπου κοινωνία: μία ελευθεριακή παιδεία σε μια ελευθεριακή κοινωνία. Μέσα από την παρέμβασή μας στις σχολές και τους φοιτητικούς συλλόγους να προτάξουμε τον αδιαμεσολάβητο αγώνα και να ορίσουμε το εύρος του, ενάντια στην γραφειοκρατική λογική των κυρίαρχων δυνάμεων της αριστεράς, συνδέοντάς τον με ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, έτσι ώστε να ανοίξει ως δρόμος για ευρύτερες απαιτήσεις που συμπεριλαμβάνουν το σύνολο της καθημερινότητας και του φυσικού κόσμου. Θέτοντας τους στόχους ενός φοιτητικού κινήματος που θα είναι πραγματικά ακηδεμόνευτο, επικίνδυνο, και επαναστατικό.

**ΟΥΤΕ ΚΡΑΤΙΚΗ, ΟΥΤΕ ΙΔΙΩΤΙΚΗ
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ**

**ΟΥΤΕ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ, ΟΥΤΕ ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ
ΕΣΤΙΕΣ ΑΓΩΝΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΟΙ ΣΧΟΛΕΣ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Φοιτητών/-τριών Αθήνας

Ανακοίνωση για την καταδίκη του συντρόφου μας Ζ.Μ.

Στις 29/05/2024, ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Φοιτητών/τριών Αθήνας, προβήκαμε σε δράση αντι-πληροφόρησης στο σύνολο των αθηναϊκών πανεπιστημίων για το ζήτημα της συνεργασίας των ελληνικών πανεπιστημίων με την πολεμική βιομηχανία του κράτους του Ισραήλ. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, την επόμενη μέρα, πάναλοι άνδρες της ΟΠΚΕ να συλλάβουν τον σύντροφό μας Ζ.Μ. κάτω από το σπίτι του. Τα μοναδικά στοιχεία της δικογραφίας ήταν τέσσερις θολές φωτογραφίες που τράβηξε με το κινητό του ο κοσμήτορας της Σχολής Ηλεκτρολόγων Μηχανικών, Παναγιώτης Τσανάκας. Στις φωτογραφίες φαίνονται δύο άνθρωποι με καλυμμένα τα χαρακτηριστικά τους να γράφουν με σπρέι το σύνθημα «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ» και «παύση κάθε συνεργασίας του ΕΜΠ με την Intracom Defense».

Σήμερα, στην εκδίκαση σε πρώτο βαθμό του δικαστηρίου, με κατηγορίες φθοράς δημόσιας περιουσίας που χρησιμοποιείται προς κοινό όφελος και της απείθειας για άρνηση δακτυλοσκόπησης, ο κοσμήτορας Παναγιώτης Τσανάκας, σε ρόλο καταδότη, δήλωσε ρητά ότι ο κατηγορούμενος σύντροφος είναι και ο «δράστης». Η δέδρα, με απροκάλυπτη ειρωνεία και χλευασμό, λογόκρινε κάθε προσπάθεια του κατηγορουμένου και των μαρτύρων υπεράσπισης να εκφράσουν την πολιτική διάσταση της δίκης και αποφάσισε να εφαρμόσει τον νέο ποινικό κώδικα σε αυτούς για τους οποίους, πραγματικά, φτιάχτηκε: τους αγωνιστές και τους καταπιεσμένους αυτής της κοινωνίας. Ο σύντροφος μας καταδικάστηκε σε 14 μήνες φυλάκιση χωρίς αναστολή, με ανασταλτικό χαρακτήρα μέχρι το εφετείο.

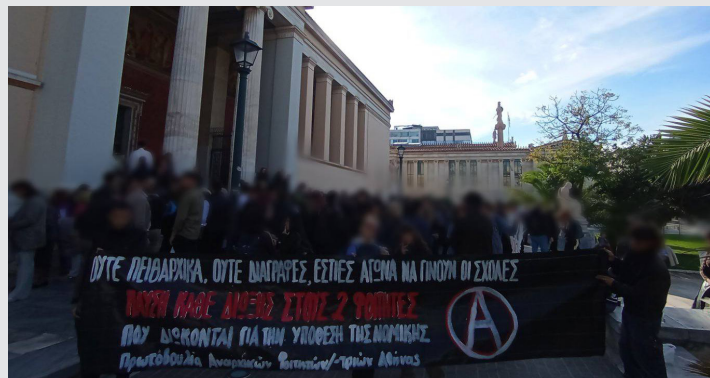
Τη δράση μας την εντάξαμε πρώτα και κύρια στο διεθνές τότε κύμα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη που γεννήθηκε από τα αμερικανικά πανεπιστήμια και εξαπλώθηκε σε ολόκληρο τον κόσμο. Ενώς κύματος που στόχευε στην απομόνωση του κράτους του Ισραήλ την ώρα που διαπραττει γενοκτονία με τη στήριξη ολοκληρώ του δυτικού συμπλέγματος εξουσίας και πέτυχε να δημιουργήσει κάποιες πρώτες ρωγμές, με μια σειρά ιδρυμάτων να διακόπτουν τη συνεργασία τους με το Ισραηλινό κεφάλαιο. Ως αναρχικοί την παιδεία επιλέγουμε να την υπερασπιζόμαστε ως ένα κοινωνικό αγαθό, δηλαδή ένα αγαθό που πρέπει να γεννιέται, να αναπτύσσεται και να επιστρέφει πίσω στην κοινωνία, εξυπηρετώντας τις ανάγκες και τις επιθυμίες της. Η επίθεση κράτους και αφεντικών στην παιδεία λοιπόν στοχεύει

στον πλήρη έλεγχο του ίδιου του πανεπιστημίου σαν θεσμό και την έρευνα και γνώση που αυτό παράγει, έτσι ώστε να βρίσκονται στις επιταγές ιδιωτικών εταιρειών και κρατικών θεσμών.

Παράλληλα ως φοιτητές/-τριές επιλέγουμε καθημερινά να σπάμε το καθεστώς πολιτικής αποστείρωσης που επιβάλλεται μέσα στις σχολές μας, με την επίθεση να κλιμακώνεται μετά τη θεσμοθέτηση ιδιωτικών πανεπιστημίων το 2024 και έπειτα. Το κράτος βάζει ενάντια στο άσυλο και τον κοινωνικό του χαρακτήρα αποσκοπώντας στην κατάργηση και την απονοματοδότηση του. Έτσι το πανεπιστήμιο απεκδύεται από τα κοινωνικά χαρακτηριστικά που διαχρονικά έχει ενσωματώσει αποτελώντας για ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας τόσο ένα γόνιμο πεδίο πολιτικής συλλογικοποίησης όσο και ένα ορμητήριο αγώνων που έχουν βάλει τον ίδιο τον κόσμο του κράτους και του καπιταλισμού στο στόχαστρο, σε μια εποχή που από τα πάνω προσπαθεί να κυριαρχήσει το δόγμα της μη ύπαρξης εναλλακτικής μπροστά στην επέλαση του νεοφιλελευθερισμού και του αποκαλούμενου τέλους της ιστορίας. Έτσι επιλέγουμε να υπερασπιζόμαστε το άσυλο ως κομμάτι του ευρύτερου αγώνα των Αναρχικών απέναντι στην επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού και της λήθης. Όσο ο πρύτανης Χατζηγεωργίου κάνει ταξίδια στο Τελ Αβίβ για να τιμήσει τους συνεργάτες του, άλλο τόσο εμείς θα φωνάζουμε και θα γράφουμε παντού το σύνθημα «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ».

ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Πρωτοβουλία Αναρχικών Φοιτητών/τριών Αθήνας

[Αθήνα] Συγκέντρωση ενάντια στα πειθαρχικά στην πρυτανεία του ΕΚΠΑ. Δυνάμεις των ΜΑΤ υπήρχαν δεξιά και αριστερά της πρυτανείας καθόλη την διάρκεια της συγκέντρωσης, ενώ φοιτητές και φοιτήτριες προχώρησαν σε παρέμβαση στο γραφείο του Πρύτανη

[Θεσ/νικη] Συγκέντρωση στην πρυτανεία εν όψει της Συγκλήτου ενάντια σε πειθαρχικά, επι πληρωμή ξενόγλωσσα προγράμματα σπουδών, διαγραφές.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ

Καθημερινά γίνεται όλο και πιο εμφανής η σταδιακή μετατροπή της παιδείας και ιδιαίτερα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης σε πεδίο κερδοφορίας για το κεφάλαιο, ενώ το πανεπιστήμιο ως κοινωνικός χώρος ολισθαίνει σε ένα αποστειρωμένο περιβάλλον όπου η πολιτική δράση ποινικοποιείται και καταστέλλεται. Αυτή η τόσο καταπιεστική και αποπνικτική συνθήκη δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία αλλά έχει την ρίζα της στις αναδιρθρώσεις των τελευταίων ετών.

Το πανεπιστήμιο του σύγχρονου ολοκληρωτισμού και οι συνέπειές του είναι έκδηλες πλέον σε κάθε έκφανση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Αρχικά, η γνώση δεν λογίζεται ως κοινωνικό αγαθό με σκοπό την αυτοπραγμάτωση του ανθρώπου και την βελτίωση της κοινωνίας, αντίθετα υπόκειται σε εμπόρευμα με σκοπό το κέρδος και το συμφέρον των επιχειρήσεων, που πλέον δρουν ανενόχλητες εντός των σχολών μας. Από τα προγράμματα σπουδών, τα οποία δομούνται για την εξυπηρέτηση των “αναγκών” της αγοράς, τα επί πληρωμή ξενόγλωσσα προπτυχιακά που παρουσιάζονται ως “χέρι βοήθειας” για τους πανεπιστημιακούς προϋπολογισμούς, οι οποίοι διαχρονικά χρηματοδοτούνται μέχρι τα ερευνητικά προγράμματα με αντικείμενο τα συμφέροντα της πολεμικής βιομηχανίας και των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους, γίνεται αντιληπτό πως κάθε τμήμα εκπαιδευτικής διαδικασίας μεταμορφώνεται σε ευκαιρία για το κεφάλαιο. Πιο συγκεκριμένα στο όνομα της “στρατηγικής συνεργασίας” μεταξύ του ελληνικού κράτους και του γενοκτονικού ισραηλινού, πληθώρα ελληνικών πανεπιστημίων μεταξύ αυτών το ΑΠΘ και το ΠΑ.ΜΑΚ έχουν συνάψει μνημόνια συνεργασίας με στόχο την προώθηση του “ερευνητικού έργου”, ενώ στην πραγματικότητα και με απροκάλυπτο τρόπο συνδράμουν στην ανάπτυξη πολεμικού υλικού για λογαριασμό ισραηλινών πολεμικών εταιρειών, συμβάλλοντας στην γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού.

Το κράτος όμως γνωρίζει πολύ καλά, πως για να μπορέσει να εκπληρώσει τα σχέδιά του απαιτείται η οχύρωση του, τόσο σε θεσμικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο. Αυτή του την ανάγκη έρχονται να καλύψουν τα πρόσφατα αντικειμενικά νομοσχέδια, ώστε η ανάδυση κάθε ανατρεπτικής φωνής και αντίστασης να καταστέλλεται κατά την γέννησή της. Με την κατάργηση του ασύλου και την είσοδο των μπάτσων μέσα στις σχολές, έχει ανοίξει πλέον ο δρόμος ώστε κάθε εμπόδιο που σπίνει το φοιτητικό κίνημα να

συνθλίβεται από την καταστολή, με πρόσφατα παραδείγματα την έφοδο των μπάτσων στην Αρχιτεκτονική σχολή του ΕΜΠ για το σπάσιμο της κατάληψης και την σορά συλλήψεων που ακολούθησαν από τα ένστολα καθάρματα αλλά και τις απειλές από τον αντιπρύτανη του πανεπιστημίου Θεσσαλίας προς τους φοιτητές της αρχιτεκτονικής Βόλου, επειδή το τμήμα τελούσε υπό κατάληψη μετά από λήψη σχετικής απόφασης στη ΓΣ.

Στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση και λογική κινείται το πρόσφατο νομοσχέδιο που προβλέπει ποινές οριστικής διαγραφής μέσω των πειθαρχικών συμβουλίων και σχέδια ασφαλείας-καταστολής, όπως η εγκατάσταση καμερών (που έχουν ήδη εγκατασταθεί στο ΕΚΠΑ, ΕΜΠ και Πανεπιστήμιο Πατρών) και ελεγχόμενων δομών εισόδου στον πανεπιστημιακό χώρο. Ενδεικτικό παράδειγμα της εκδικητικής όψης κράτους και διοικητικών οργάνων των ΑΕΙ προς τον αγωνιζόμενο κόσμο είναι η περίπτωση των 2 συντρόφων από το ΕΚΠΑ, οι οποίοι κλήθηκαν σε ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΟ πειθαρχικό συμβούλιο χωρίς την δυνατότητα παρουσίας των συνηγόρων υπεράσπισής τους, επειδή συμμετείχαν σε παρέμβαση ενάντια σε εκδήλωση της δαπ-νδφκ και απειλούνται με αναστολή φοίτησης, την στιγμή που ο ένας εκ των δύο έχει καταθέσει αίτηση για πτυχίο αλλά εσκεμμένα του την αρνούνται. Στο πλαίσιο της αποστείρωσης των πανεπιστημιακών χώρων από οποιουδήποτε είδους ανατρεπτική πολιτική δράση, χθες η πρυτανική αρχή του ΕΜΠ επέβαλλε καθεστώς lock-out στο συγκρότημα επί της Πατησίων με σκοπό να αποτρέψει τη διεξαγωγή της προγραμματισμένης συνέλευσης της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Φοιτητών/-τριών Αθήνας εγκλωβίζοντας στον χώρο φοιτητές, εργα-

ζόμενους και ερευνητές ενώ ύστερα από πιέσεις που ασκήθηκαν στον φύλακα για να ανοίξει τις πόρτες, αυτός κάλεσε την ομάδα ΔΡΑΣΗ ενισχύοντας το κλίμα τρομοκρατίας και αστυνόμευσης στα ΑΕΙ.

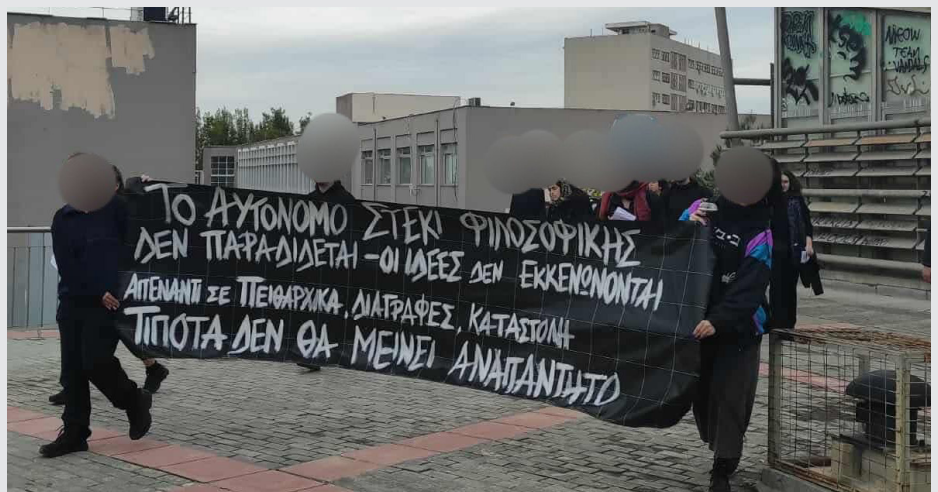
Πρώτος στόχος από την πλευρά του κράτους είναι η υλοποίηση του νόμου για τις διαγραφές εκατοντάδων χιλιάδων φοιτητών τους επόμενους μήνες. Μπροστά σε έναν όλο και πιο ασφυκτικό κλοιό, κάνουμε γνωστό πως δεν θα κάνουμε ούτε βήμα πίσω. Απέναντι στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, την εξαθλίωση και την καταπίεση που επιβάλλουν το κράτος και το κεφάλαιο, μόνη διέξοδος αποτελεί η οργάνωση και ο αγώνας. Μέσα από ένα ακηδεμόνευτο και μαχητικό φοιτητικό κίνημα που θα βάλει φωτιά στα κρατικά σχέδια, χαράζοντας την προοπτική για μία άλλη εκπαίδευση σε μία άλλη κοινωνία.

**ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ
ΟΥΤΕ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ, ΟΥΤΕ ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ
ΕΣΤΙΕΣ ΑΓΩΝΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΟΙ
ΣΧΟΛΕΣ**

**ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΠΟΡΕΙΕΣ - ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ
- ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ - ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΤΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΟΛΑ ΠΙΣΩ**

Αλληλεγγύη στους 2 διωκόμενους του ΕΚΠΑ και τους συνδικαλιστές του Πολυτεχνείου Κρήτης που υπόκεινται σε πειθαρχικό συμβούλιο - ΚΑΜΙΑ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗ ΔΙΩΣΗ

**Αναρχική Συνέλευση Φοιτητών/
τριών *Quieta Move***

Φωτογραφία από την πορεία υπεράσπισης του Αυτόνομου στεκιού Νομικής στις 17/10 εντός του campus ΑΠΘ

Ενάντια στο νέο πειθαρχικό "δίκαιο"

Ανακοίνωση από την "Ελευθεριακή πρωτοβουλία εκπαιδευτικών"

Η κρατική καταστολή καλά κρατεί. Δεν ανακαλύψαμε το φεγγάρι. Η καταστολή αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της αναδιάρθρωσης του κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος σε βάρος των εκμεταλλευομένων, μιας αναδιάρθρωσης που προχωρά με βίαιο τρόπο, όπως φαίνεται μεταξύ άλλων από την επιβολή του εξοντωτικού 13ωρου στον ιδιωτικό τομέα. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η ψήφιση του νέου πειθαρχικού "δικαίου" για τους δημοσίου υπαλλήλους που στοχεύει στην καταστολή όλων όσοι/όσες αντιστέκονται, και μεταξύ αυτών και των εκπαιδευτικών που παλεύουν ενάντια στη διάλυση της δημόσιας παιδείας

Το νέο πειθαρχικό "δίκαιο" διαμορφώνει ένα δυστοπικό μέλλον για την εκπαίδευση και την κοινωνία στο σύνολό της. Δεν είναι τυχαίο ότι την προηγούμενη σχολική χρονιά και πριν τον νέο πειθαρχικό κώδικα, οι διευθύνσεις πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης έδωσαν τα διαπιστευτήρια τους στο Υπουργείο Παιδείας στέλνοντας πειθαρχικές κλήσεις σε όσους/όσες εκπαιδευτικούς αντιστέκονται στον επαίσχυντο νόμο της αξιολόγησης, σε όσους και όσες μίλησαν για τις ελλείψεις των σχολικών μονάδων, σε όσες και όσους μίλησαν για την Παλαιστήνη.

Το Υπουργείο Παιδείας, με στόχο να καταστείλει τους αγώνες των εκπαιδευτικών, προσπάθησε να βγάλει παράνομες τις απεργιακές κινητοποιήσεις των σωματείων. Τα πιο πρόσφατα παραδείγματα είναι τον Οκτώβριο του 2024 που το Πρωτοδικείο Αθηνών έβγαλε παράνομη την 24ωρη απεργία της ΔΟΕ, όπως και την απεργία αποχή από την ατομική αξιολόγηση που είχαν κηρύξει η ΟΛΜΕ και η ΠΟ-ΣΕΠΕΕΑ.

Το Υπουργείο λειτουργώντας με αντικοινωνικό τρόπο βάζει απέναντι του τους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές με αυστηρότερα πειθαρχικά μέτρα και ποινές δημιουργώντας ένα ακόμα πιο αυταρχικό πλαίσιο στα σχολεία. Σε μια νέου τύπου οργουελική κοινωνία, αποκτά αντικειμενικό ρόλο και κατά τις υποδείξεις κράτους κι επιχειρηματιών αφαιρεί γνώσεις από τις μαθήτριες και τους μαθητές και επιχειρεί να διαμορφώσει τις συνειδήσεις τους σε συγκεκριμένες κατευθύνσεις, μετατρέποντας τους σε πειθήνιους υπηκόους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η αφαίρεση κειμένου για την Ιντιφάντα από το βιβλίο της Νεοελληνικής γλώσσας της Γ Γυμνασίου.

Ο νέος πειθαρχικός κώδικας για τους δημοσίου υπαλλήλους θα τεθεί σε ισχύ από τον Γενάρη του 2026. Προβλέπει αυστηρότερες ποινές και δίνει τη δυνατότητα επιβολής διοικητικών κυρώσεων με πρόστιμα από 3000

ευρώ έως και 100.000 ευρώ. Βέβαια, μετά από τις κυβερνητικές δηλώσεις ότι "όποιος αρνείται επί της αρχής την αξιολόγηση δεν έχει θέση στο δημόσιο σχολείο", το κράτος επιβεβαιώνει ότι οι πειθαρχικές διώξεις είναι φρονηματικού τύπου. Η απεργία -αποχή από την αξιολόγηση γίνεται ιδιώνυμο αδίκημα, καθώς "η άρνηση υπαλλήλου να λάβει μέρος, να διευκολύνει ή να προβεί στη διαδικασία αξιολόγησης" αποτελεί πλέον λόγο απόλυσης. Με τον νέο πειθαρχικό νόμο εισάγεται η "πειθαρχική συνδιαλλαγή" και δίνεται η δυνατότητα αυτοεξευτελισμού με δήλωση μετανοίας για ευνοϊκότερη μεταχείριση σε ορισμένες περιπτώσεις

Επιπλέον, για να τρομοκρατηθούν οι εργαζόμενοι/οι και να σταματήσουν να αγωνίζονται, διπλασιάζεται ο χρόνος παραγραφής των πειθαρχικών "παραπτώματων" από 5 σε 10 χρόνια. Στο όνομα του αδικήματος της "εχεμύθειας", εγκληματοποιείται η συναδελφική αλληλεγγύη και η καταγγελία των κακών κειμένων της εκπαίδευσης. Για να διασφαλιστεί πως οι αντιστεκόμενοι/οι δεν μπορούν να διεκδικούν, να λειτουργούν συλλογικά και να σπκώνουν κεφάλι, δεν προβλέπεται η παράσταση εκπροσώπων του σωματείου στην ακροαματική διαδικασία και αλλάζει ξανά η σύνθεση των πειθαρχικών συμβουλίων: δεν αποτελούνται απλώς από δικαστές, αλλά από μέλη του Νομικού Συμβουλίου του κράτους, δηλαδή από υπαλλήλους άμεσα ελεγχόμενους από την εξουσία. Επιπλέον, αδικήματα ποινικού χαρακτήρα, όπως η υπεξαίρεση, εξισώνονται με τη συνδικαλιστική δράση, επιβάλλονται fast track διαδικασίες εκδίκασης των υποθέσεων, ακόμα και διαδικτυακά, και καταργείται το δικαίωμα ένστασης, δίνοντας μόνο το δικαίωμα

της χρονοβόρας και εξαιρετικά δαπανηρής διαδικασίας της δικαστικής προσφυγής (κι αυτό όχι σε όλες τις περιπτώσεις) και θεσμοθετείται η επίδοση της απόφασης με αποστολή email.

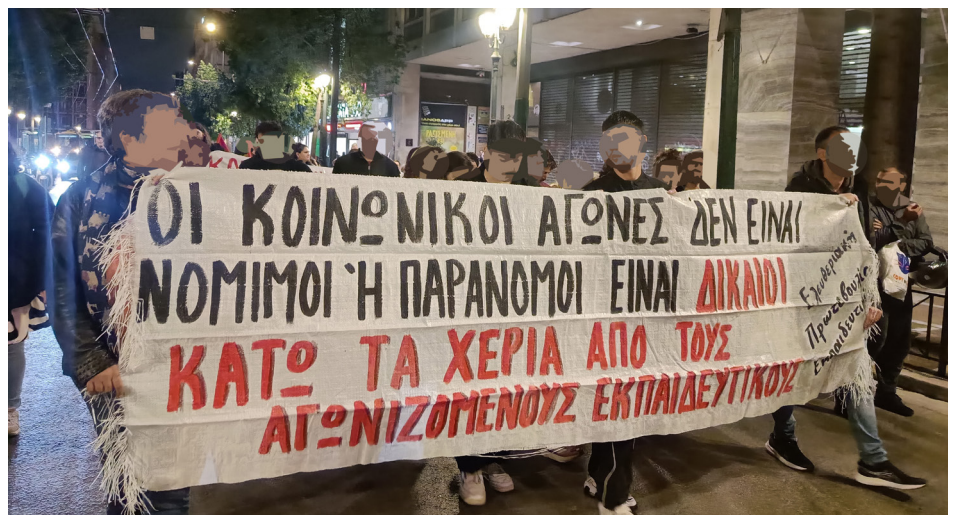
Παράλληλα, το κράτος δεν ξέχασε και την τριτοβάθμια εκπαίδευση, αφού φέρνει και νέο πειθαρχικό δίκαιο για τους φοιτητές. Έτσι, εισάγεται το ιδιώνυμο αδίκημα "διατάραξης λειτουργίας των ΑΕΙ" για τις φοιτήτριες και τους φοιτητές που αγωνίζονται. Όπως ακριβώς για εμάς, τους/ τις εκπαιδευτικούς, έτσι και για τους φοιτητές/ φοιτήτριες, οποιαδήποτε σύλληψη σε πορεία οδηγεί σε αναστολή ή και απώλεια της φοιτητικής ή της επαγγελματικής ιδιότητας.

Δεν πέφτουμε από τα σύννεφα. Γνωρίζουμε πολύ καλά πως το κράτος, όταν βρίσκει αντιστάσεις, γίνεται ολοένα και πιο αυταρχικό. Το νέο πειθαρχικό "δίκαιο" έρχεται να διευκολύνει τα σχέδια των εξουσιαστών και να ολοκληρώσει την καταστολή των αγωνιζόμενων εκπαιδευτικών. Επιβεβαιώνει την επιβολή ενός ολοκληρωτικού καθεστώτος και έρχεται για να εξαθλιώσει και να τρομοκρατήσει κάθε ελεύθερο άνθρωπο.

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ**

**ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ!
ΕΠΑΝΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ
ΜΑΖΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΜΑΣ!**

**Η ΜΟΝΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ
ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ!**

Από τη συμμετοχή της Ελευθεριακής πρωτοβουλίας εκπαιδευτικών στη συγκέντρωση στα Προπύλαια και την πορεία που ακολούθησε ενάντια στις διώξεις και τα πειθαρχικά, σε αλληλεγγύη με τους εκπαιδευτικούς που διώκονται για τη συνδικαλιστική τους δράση

Γενική Απεργία 14/10, ενάντια στο νέο αντεργατικό νομοσχέδιο, τη μισθωτή σκλαβιά, την εργοδοτική τρομοκρατία και την κρατική καταστολή

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο γενικευμένης όξυνσης της επίθεσης των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών απέναντι στους πληβείους, μέσα από το βάθεμα των αντικοινωνικών αναδιαρθρώσεων σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας με την ψήφιση μιας σειράς νομοσχεδίων που άπτονται της υγείας, της παιδείας, της εργασίας, της στέγασης, της φορολογίας, της πολιτικής και κοινωνικής έκφρασης, της δικαιοσύνης και της φύσης. Κράτος και αφεντικά στοχεύουν στην όλο και μεγαλύτερη εκμετάλλευση των φτωχών, βαθαίνοντας συνεχώς τους όρους καταπίεσης. Η κατεύθυνση, αυτή, προς την επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, βάσει της οποίας κινείται η νεοφιλελεύθερη ακροδεξιά κυβέρνηση της Ν. Δημοκρατίας, αποτυπώνεται σε ένα πλήθος αναδιαρθρώσεων, που εξυπηρετούν διακηρυγμένες και πάγιες στοχεύσεις του κόσμου της Εξουσίας, ανεξαρτήτως πολιτικής διαχείρισης. Στην πραγματικότητα όμως ο λόγος που η δεξιά σήμερα επιβάλει με τέτοια ευκολία την ηγεμονία του νεοφιλελευθερισμού και επεκτείνει την πολιτική της επιτιθέμενη στους εργαζόμενους, τους ανέργους και όλους τους από τα κάτω, είναι γιατί η προηγούμενη πολιτική διαχείριση, η κυβέρνηση της σοσιαλδημοκρατίας στο όνομα της ριζοσπαστικής αριστεράς συνέτριψε τα κινήματα, σκόρπισε αυταπάτες και ψευδαισθήσεις σε μεγάλα κοινωνικά κομμάτια μόνο για να βάλει άλλο ένα τούβλο στο οικοδόμημα του σύγχρονου ολοκληρωτισμού και να εδραιώσει ακόμη παραπάνω την αντίληψη πως δεν υπάρχει καμία εναλλακτική για τους πληβείους, κανένας άλλος κόσμος πέρα από αυτόν του κράτους και του καπιταλισμού.

Η εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου μοντέλου στο εργασιακό πεδίο, μέσω των συνεχιζόμενων αντικοινωνικών μεταρρυθμίσεων, έχει διαμορφώσει για τον κόσμο της μισθωτής εργασίας συνθήκες ακραίας εκμετάλλευσης και τρομοκρατίας. Τα ελαστικά ωράρια, η αδήλωτη και μαύρη εργασία, η απουσία μέτρων προστασίας στους χώρους δουλειάς, η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και του θώρου, η απελευθέρωση των απολύσεων, ο καθημερινός εκφοβισμός και η απειλή της ανεργίας, η ανάπτυξη των μορφών εργασίας με περιορισμένα δικαιώματα όπως η εργασία με “μπλοκάκι”, η εντατικοποίηση των εργασιακών συνθηκών καθώς και οι εκδικητικές απολύσεις που αποτελούν απάντηση στις εργατικές διεκδικήσεις, συνιστούν τα όπλα που το κράτος έχει παράσχει στην φαρέτρα των εργοδοτών για την περαιτέρω εκμετάλλευση των εργαζομένων. Προς αυτή την κατεύθυνση του νεοφιλελεύθερου προτύπου καθοριστικό ρόλο έχει διαδραματίσει το αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη,

Φωτογραφίες από τις απεργιακές πορείες τις 14/10 σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

το οποίο δεν ήταν έμπνευση αποκλειστικά της τρέχουσας ακροδεξιάς διαχείρισης του κράτους αλλά ήρθε να στηριχθεί σε αντεργατικούς νόμους που ψηφίστηκαν επί ΣΥΡΙΖΑ αλλά και να προετοιμάσει το έδαφος για την κλιμακούμενη εκμετάλλευση του κόσμου της εργασίας με νέους νόμους-εκτρώματα όπως το νομοσχέδιο Γεωργιάδη. Μέσω αυτού του νομοσχεδίου διάφοροι εργοδότες αποκτούν τη δυνατότητα να απασχολούν έως και 13 ώρες ημερησίως τους εργαζόμενους και 6 ημέρες εβδομαδιαίως. Αυτές είναι συνθήκες που ήδη επιχειρούνταν να κυριαρχήσουν. Στη σειρά αυτών των νομοσχεδίων, η νυν υπουργός εργασίας Νίκη Κεραμέως εισάγει ένα νέο αντεργατικό νομοσχέδιο όπου πλέον ο ίδιος εργοδότης θα έχει το δικαίωμα να απασχολεί έως και 13 ώρες ημερησίως τους εργαζόμενους, ενώ θα ελαστικοποιήσει ακόμη περισσότερο τον χρόνο εργασίας εντός του έτους. Το κράτος και τα αφεντικά επιχειρούν να ανατρέψουν τα εργατικά κεκτημένα (τα οποία αποτελούν προηγούμενα σημεία συμβιβασμού της ταξικής πάλης μεταξύ των αφεντικών και των εργατών), που κερδήθηκαν μέσα από σκληρούς και αιματηρούς αγώνες του παρελθόντος, όπως το 8ωρο και η απεργία. Σε αυτή την κατεύθυνση κινείται το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο που πρόκειται να έρθει προς ψήφιση, βάσει του οποίου ο ελεύθερος

χρόνος των εργατών θα πάψει να υφίσταται και ο εργαζόμενος θα μετατραπεί σε “ελατήριο” για τις ανάγκες του κεφαλαίου, “διαθέσιμος” κάθε στιγμή για τις ορέξεις των αφεντικών.

Όλες αυτές οι «παρεκκλίσεις» είναι που νομοθετούνται επισήμως, τις τελευταίες δεκαετίες συνεχών αναδιαρθρώσεων, σφραγίζοντας την αφαίμαξη και εξάντληση της κοινωνίας, τη θυσία της στον βωμό των κερδών των εργοδοτών. Εντός αυτού του πλαισίου οι εκμεταλλεύσιμοι και οι καταπιεσμένοι συνεχίζουμε να πληρώνουμε με το αίμα μας τη διατήρηση και αναπαραγωγή του βάρβαρου εκμεταλλευτικού καταπιεστικού συστήματος που κυριαρχεί, δολοφονεί και εξαθλιώνει. Αυτό αποδεικνύουν οι δεκάδες δολοφονίες εργατών στα κάτεργα της σύγχρονης δουλειάς, που μόνο για τους πρώτους 9 μήνες του 2025 έχουν σημειωθεί ήδη 152, ενώ περισσότεροι από 235 εργάτες έχουν τραυματιστεί σοβαρά. Διότι η διαιώνιση της εξουσίας και των κερδών των οικονομικών και πολιτικών κυρίαρχων διέρχεται μέσα από την όξυνση της εκμετάλλευσης της τάξης μας, τη λεηλασία της ύπαρξής μας και τη σίγαση και καταστολή όλων όσων αρνούνται να αποδεχτούν αυτή τη βαρβαρότητα ως τη μόνη προοπτική.

Από την εξελισσόμενη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και τον εκτοπισμό του από τη γη του ως κορύφωση των επί 77 χρόνια θηρι-

ωδιών που συντελούνται στην Παλαιστίνη από τους σφαγείς του Ισραήλ, τον πόλεμο στην Ουκρανία που συνεχίζεται εδώ και 3 χρόνια μετά την εισβολή ρωσικού στρατού αφήνοντας πίσω του χιλιάδες νεκρούς, εξαθλιωμένους και ξεριζωμένους πληθυσμούς, έως τις καθημερινές εργατικές δολοφονίες στα κότερα της μισθωτής σκλαβιάς, τον εγκλεισμό σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις δολοφονίες μεταναστών/τριών στα χερσαία και υδάτινα σύνορα της Ευρώπης Φρούριο, τους θανάτους στα υποστελεχωμένα νοσοκομεία και στα διαλυμένα και απαξιωμένα τρένα, τις πυρκαγιές που κάθε χρόνο κατακαίουν τα δάση και το οικοσύστημά τους και καταστρέφουν τις τοπικές κοινωνίες, το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα δεν έχει να υποσχεθεί τίποτα περισσότερο από θάνατο, πόλεμο, ξεριζωμό και εκμετάλλευση.

Η υπεράσπιση των εργατικών συμφερό-

των, των αναγκών, της ζωής και της αξιοπρέπειάς μας περνά μέσα από την κοινή, οριζόντια συντονισμένη, οργανωμένη από τα κάτω δράση. Η οργάνωση των αντιστάσεων μας αποτελεί κομβικής σημασίας ζήτημα, ειδικά μέσα σε μια περίοδο συνολικής και οργανωμένης επίθεσης του κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος. Η συλλογικοποίηση, η κοινή δράση και η συναντίληψη βάσει των αναρχικών αξιών είναι τα εργαλεία μας απέναντι στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό κράτους και κεφαλαίου, απέναντι στην προσπάθειά τους να μας πείσουν ότι έχει επέλθει το τέλος της Ιστορίας, πως δεν υπάρχει καμία προοπτική πέρα από το δυστοπικό παρόν και το σύστημα εξουσίας που το δημιουργεί και πως αν επιλέξουμε το δρόμο του αγώνα και της αξιοπρέπειας θα συντριβούμε. Σε κάθε ανοιχτό μέτωπο του κοινωνικού και ταξικού αγώνα, όπου εκδηλώνεται η επιθετικότητα του κράτους

και του κεφαλαίου, επιχειρώντας την ριζοσπαστικοποίηση των αγώνων μέσα από τη σύνδεσή τους με το καθολικό κοινωνικό όραμα της κοινωνικής και ταξικής χειραφέτησης, προτάσσοντας τη μόνη ρεαλιστική διέξοδο που έχουν οι καταπιεσμένοι, την οργάνωση του αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό. Για να χτίσουμε μια χειραφετημένη κοινωνία με βάση την αξιοπρέπεια, τη δικαιοσύνη, την ελευθερία, την αλληλεγγύη, έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο.

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΕΦΙΚΤΟΣ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ**

**Αναρχική Πολιτική Οργάνωση –
Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων**

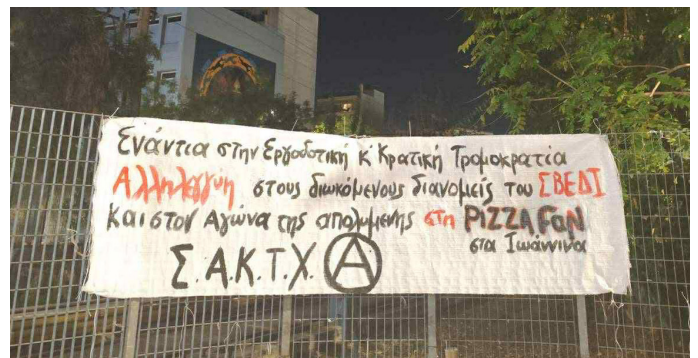
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ/ΕΣ ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Τον Ιούλιο του '22, οι εργαζόμενοι στην Pizza Fan στα Γιάννενα ήρθαν ακόμη μία φορά αντιμέτωποι με μία εργοδοτική αυθαιρεσία που αφορούσε αυτή τη φορά στην εκδικητική απόλυση διανομέα, την περίοδο μάλιστα που βρισκόταν σε συμφωνημένη άδεια, χωρίς καμία κοινοποίηση των λόγων της απόφασης αυτής, παρά τις επανειλημμένες προσπάθειες της ίδιας. Η απολυμένη διανομέας, δεν είναι τυχαίο ότι είναι πρόεδρος του ΣΒΕΔΙ (Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Διανομέων Ιωαννίνων), με έντονη συνδικαλιστική δράση, που στέκεται δίπλα στις/τους συναδέλφισσες/ους της απέναντι στις αυθαιρεσίες της εταιρείας. Πιο συγκεκριμένα, η ίδια με άλλον απολυμένο συνάδελφο και συνδικαλιστή του ΣΒΕΔΙ συμμετείχαν σε αγώνα για τη διεκδίκηση των δεδουλευμένων τους και την εν γένει τήρηση της εργατικής νομοθεσίας, παρακινώντας και άλλους συναδέλφους που είχαν έρθει αντιμέτωποι με αντίστοιχη εκμετάλλευση, προχωρώντας σε καταγγελίες ενάντια στην εργοδοσία και ξεκινώντας δικαστικές διαδικασίες. Οι καταχρηστικές και εκδικητικές αυτές απολύσεις έρχονται να συμπληρώσουν μια μεγάλη λίστα εκμετάλλευσης όσων απασχολούνται από την συγκεκριμένη εταιρεία, όπως τα εξοντωτικά ωράρια, την ελλιπή ασφάλιση, τη μη καταβολή εξόδων βενζίνης, τις απλήρωτες υπερωρίες.

Παραπάνω από τρία χρόνια μετά και ενώ υπάρχει οριστική δικαστική απόφαση από τον Ιούλιο του '25, για επαναπρόσληψη της διανομέας, η Pizza Fan υποστηρίζει ότι δεν γνώριζε τίποτα για την απόφαση αυτή και καθυστερεί ακόμα και τώρα την εφαρμογή της.

Σε αυτό το πλαίσιο, στις 23 Οκτωβρίου, συνδικαλιστές του ΣΒΕΔΙ πραγματοποίησαν μοίρασμα ενημερωτικού κειμένου στους συνάδελφους διανομείς έξω από το κατάστημα. Η

κίνηση αυτή εξόργισε τον υπεύθυνο του καταστήματος, Αλέξανδρο Ηλιόπουλο, ο οποίος δεν αρκέστηκε σε απειλές με μηνύσεις για όσους δεν αποχωρούσαν από εκεί και βλέποντας ότι οι τραμπουκισμοί του δεν έπιασαν τόπο, απευθύνθηκε στις δυνάμεις της αστυνομίας. Οι μπάτσοι επιτέθηκαν στους συνδικαλιστές και λίγο αργότερα άρchiσαν να αρπάζουν όποιον τους υποδείκνυε ο Ηλιόπουλος. Ως αποτέλεσμα έγιναν 5 προσαγωγές συνδικαλιστών, οι οποίες μετατράπηκαν σε συλλήψεις με τις κατηγορίες για “σοκοφαντική δυσφήμιση” και “διατάραξη οικιακής ειρήνης”, ενώ η αστυνομία επιχείρησε να απειλήσει με περαιτέρω κατηγορίες τους συλληφθέντες αν δεν έδιναν δαχτυλικά αποτυπώματα και φωτογραφίες, κάτι που μετά από έντονες αντιδράσεις δεν πραγματοποιήθηκε. Οι συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι αργά τη νύχτα και θα οριστεί δικάσιμος για τα γεγονότα. Όπως και στην Pizza Fan, έτσι και σε πολλές άλλες περιπτώσεις, η πρακτική από πλευράς της εργοδοσίας δεν αποτελεί τίποτα καινούργιο για τους από τα κάτω που βρίσκονται συνεχώς αντιμέτωποι με ολοένα και πιο δυσχερείς όρους εργασίας. Η σύμπραξη αστυνομίας και αφεντικών στόχο έχει τη διαφύλαξη των συμφερόντων των εκμεταλλευτών, την τρομοκρατία και πειθάρχηση των εργαζομένων, επιδιώκοντας να δώσει το μήνυμα ότι όποιος αντιστέκεται και αγωνίζεται απέναντι σε κάθε είδους εργοδοτική αυθαιρεσία θα βρίσκεται αντιμέτωπος με την καταστολή, τις απολύσεις και τη δικαστική εξόντωση. Η

συνεργασία αυτή, κράτους και κεφαλαίου, έρχεται να επισφραγιστεί με πλήθος αντεργατικών νόμων που εξαθλιώνουν τους εργαζόμενους, όπως τον νόμο Χατζηδάκη για την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης, τον νόμο Γεωργιάδη για την αύξηση των ωρών εργασίας, συνέχεια του όποιου αποτελεί ο πιο πρόσφατος νόμος Κεραμέως με την επιβολή του 13ωρου.

Γίνεται φανερό μ' αυτόν τον τρόπο ότι η υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων, των αναγκών, της ζωής και της αξιοπρέπειάς μας περνά μέσα από την κοινή, οριζόντια συντονισμένη και οργανωμένη από τα κάτω δράση. Η οργάνωση των αντιστάσεων μας αποτελεί κομβικής σημασίας ζήτημα, ειδικά μέσα σε μια περίοδο συνολικής και οργανωμένης επίθεσης του κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος. Η συλλογικοποίηση, η κοινή δράση και η συναντίληψη βάσει των αναρχικών αξιών είναι τα εργαλεία μας απέναντι στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό κράτους και κεφαλαίου. Για μια χειραφετημένη κοινωνία με βάση την αξιοπρέπεια, τη δικαιοσύνη, την ελευθερία, την αλληλεγγύη, για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

**Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική
και Ταξική Χειραφέτηση**

Η γενοκτονία των Παλαιστίνιων στη Γάζα γράφει ακόμα μια σελίδα βαρβαρότητας από το κράτος του Ισραήλ, με την εδώ και 2 χρόνια επιχειρούμενη εξόντωση και γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού μέσα από μαζικές δολοφονίες αμάχων και συνθήκες λιμού που έχει επιβάλει το Ισραήλ στη λωρίδα της Γάζας. Αυτό το φρικιαστικό έγκλημα που διαπράττεται μπροστά στα μάτια όλης της ανθρωπότητας εναντίον ενός λαού που αγωνίζεται για να ζήσει στη γη του, αποτελεί ταυτόχρονα και ένα σαφές και παραδειγματικό τρομοκρατικό μήνυμα της παγκόσμιας δικτατορίας του κράτους και του καπιταλισμού προς όλους τους λαούς του κόσμου. Στον αντίποδα του κόσμου της εξουσίας η διεθνής αλληλεγγύη των καταπιεσμένων και εκμεταλλεζόμενων θα βρίσκει συνεχώς νέους δρόμους για να φωνάζει δυνατά: Παλαιστίνη σημαίνει αντίσταση, Λευτεριά στην Παλαιστίνη! Μέσα στα προηγούμενα 77 χρόνια το ισραηλινό κράτος κατάφερε να χτίσει το σύγχρονο Απαρτχάιντ, τον συστηματικό δηλαδή αποκλεισμό των Παλαιστίνιων στη λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική Όχθη. Κατάφερε μέσω της κανονικοποίησης του τρέλχου, στρατιωτικοποίησης και καταπίεσης, αποτελώντας πραγματικό πρότυπο ενός σύγχρονου ολοκληρωτικού καθεστώτος. Από το εμπόργκο στη Γάζα και το τείχος που την περιβάλλει, την απαγόρευση στις μετακινήσεις και τα στρατιωτικά φυλάκια ελέγχου, την καταστροφή ολόκληρων περιοχών και τον εποικισμό τους από Ισραηλινούς, μέχρι την άγρια καταστολή και τους συνεχείς βομβαρδισμούς, τις πολυάριθμες συλλήψεις, φυλακίσεις και δολοφονίες.

Το κράτος του Ισραήλ αποτελεί πρότυπο στρατιωτικοποίησης και επιβολής, μια μηχανή θανάτου που επιτίθεται στους Παλαιστίνιους χρόνια τώρα προκειμένου να τους καθυποτάξει ώστε να αποδεχθούν τη στρατιωτική κατοχή στην οποία αντιστέκονται με τεράστια αυταπάλη. Ένα κράτος που έχει βασικούς συμμάχους στις επιδιώξεις του τις ηγέτιδες δυνάμεις του δυτικού μπλοκ εξουσίας που επιχειρούν να επεκτείνουν την ισχύ και τα συμφέροντά τους στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Σε αυτό το πλαίσιο, το ελληνικό κράτος -προσδεμένο πλήρως στο δυτικό άρμα κυριαρχίας- επιχειρεί την περαιτέρω ανάπτυξη των σχέσεων συνεργασίας του με το Ισραήλ με μια σειρά στρατηγικών ενεργειών, στρατιωτικών και οικονομικών συμφωνιών μέσα από τις οποίες ουσιαστικά λειτουργεί ως βάση υποστήριξης της πολεμικής μηχανής του Ισραήλ στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Αυτό άλλωστε μαρτυρά, με θρασύτητα αλλά και με σαφήνεια, η συνεχής προπαγάνδωση της στρατηγικής συμμαχίας του ελληνικού κράτους και της άρχουσας τάξης με τους σφαγείς του παλαιστινιακού λαού.

Από τις 7 Οκτώβρη του 2023, μετά από την επίθεση των παλαιστινιακών οργανώσεων, οι ισραηλινές δυνάμεις, με θράσος προπαγανδίζουν τη σαρωτική πολεμική επιχείρηση εκ-

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ!

δίωξης και αφανισμού των Παλαιστίνιων ως δικαίωμα στην αυτοάμυνα. Οι αεροπορικές βομβιστικές επιθέσεις στην αρχή και στη συνέχεια η χερσαία εισβολή στη Γάζα- σε μία από τις πιο πυκνοκατοικημένες περιοχές στον πλανήτη που ήδη, εξαιτίας του εμπόργκο που είχε επιβληθεί από το 2007 από το Ισραήλ, κυριαρχούσε η στέρση και η εξαθλίωση - έχουν ως αποτέλεσμα τη δολοφονία περισσότερων από 67.000 Παλαιστίνιων, εκ των οποίων παραπάνω από 20.000 νεκρά παιδιά, τον τραυματισμό πλέον των 169.000 ανθρώπων, την καταστροφή κτιρίων, νοσοκομείων, σχολείων, σπιτιών, δρόμων, υποδομών υδροδότησης και υπηρεσιών υγείας, την έλλειψη ηλεκτρικής ενέργειας και καυσίμων αναγκαίων για την αγροτική παραγωγή τροφίμων, την πλήρη στέρση πόσιμου νερού και ανεφοδιασμού σε τρόφιμα και υλικά περιθαλψής. Ενώ στη Δυτική Όχθη οι εποικισμοί επεκτείνονται και πραγματοποιούνται δολοφονικά πογκρόμ, διώξεις, ξυλοδαρμοί και απολύσεις Παλαιστίνιων.

Στη λωρίδα της Γάζας το 98% του πληθυσμού βρίσκεται αντιμέτωπο με την έλλειψη τροφής, έχει μειωθεί κατά 99% η ποσότητα πόσιμου νερού κατ' άτομο, ενώ περισσότερο από το 70% των διεθνών ανθρωπιστικών αποστολών έχει αποτραπεί και απαγορευτεί από το Ισραήλ, με χαρακτηριστικά παραδείγματα αρχικά το πύριμα πλοίου - αποστολής αλληλεγγύων από δυο ισραηλινά μη επανδρωμένα αεροσκάφη σε διεθνή ύδατα κοντά στη Μάλτα, το μπλοκάρισμα του Madleen λίγο πριν φτάσει στη λωρίδα της Γάζας και έπειτα την επίθεση στο global sumud flotilla και την απαγωγή εκατοντάδων μελών του, ενώ αυτές τις μέρες ένα ακόμη μπλοκάρι-

σμα πραγματοποιήθηκε στον στόλο one thousand madleens και την αιχμαλωσία των επιβαινόντων. Όλες αυτές οι διεθνείς αποστολές είχαν σκοπό να σπάσουν τον αποκλεισμό που έχει επιβάλει το κράτος του Ισραήλ στη λωρίδα της Γάζας για να μεταφέρουν ανθρωπιστική βοήθεια στον λαό της Παλαιστίνης και παρά τη λυσσαλέα καταστολή τους από τον κατοχικό στρατό του Ισραήλ αποτέλεσαν σημαντικά σημεία διεθνούς συσπείρωσης και συντονισμού της αλληλεγγύης προς τη μαχόμενη Παλαιστίνη.

Η γενοκτονία αυτή πραγματοποιείται με τη συμμαχία των κρατών της Δύσης, που οι χλιαρές τους «ανθρωπιστικές» ανακoinώσεις απλά επιβεβαιώνουν τη συναίνεση και στήριξη τους στις επιχειρήσεις του Ισραήλ, αφού την ίδια στιγμή διατηρούν τις πολιτικές και οικονομικές συμφωνίες μεταξύ τους, ενώ επιτίθενται σε διαδηλώσεις αλληλεγγύης που πραγματοποιούνται ανά τον κόσμο και ποινικοποιούν τα σύμβολα του παλαιστινιακού λαού, διατρανώνοντας πως στον κόσμο του κράτους και του καπιταλισμού, υπάρχει ένα και μόνο «δικαίωμα».

Αυτό του ισχυρού που δια της βίας επιβάλλεται στους αδύναμους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην Ευρώπη τα κράτη επιτίθενται σε όσους αγωνίζονται ενάντια στη θηριωδία που εξελίσσεται μπροστά στα μάτια ολόκληρου του κόσμου. Πιο πρόσφατο παράδειγμα αποτελεί η δολοφονική επίθεση στην πορεία αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό στην Αθήνα στις 07/10/25 όπου τα ένστολα τάγματα εφόδου της δημοκρατίας επιτέθηκαν βάνουσα στο σώμα της διαδήλωσης, πραγματοποιώντας 18 συλλήψεις, χτυπώντας με μένος τους διαδηλωτές και προκαλώντας τους σοβαρούς τραυματισμούς. Μάλιστα άμεσα ξεκίνησε η προσπάθεια για μία ακόμη σκευωρία με την εφεύρεση κακούργηματικών κατηγοριών για τους συλληφθέντες, οι οποίοι όμως αφέθηκαν ελεύθεροι την Παρασκευή 10/10 μετά από τρεις μέρες κράτησης. Παρά την κρατική καταστολή οι αντιστάσεις που εκδηλώνονται διασώζουν την αξιοπρέπεια απέναντι στην εν εξελίξη γενοκτονία ενός λαού, απέναντι στην εξόφθαλμη διαστρέβλωση της πραγματικότητας, των λέξεων και των νοημάτων τους, της ιστορίας, απέναντι στη σιωπή που επιχειρούν δια της βίας να επιβάλλουν στο εσωτερικό τους τα ίδια κράτη που επιτρέπουν να συντελείται αυτό το ιστορικό έγκλημα.

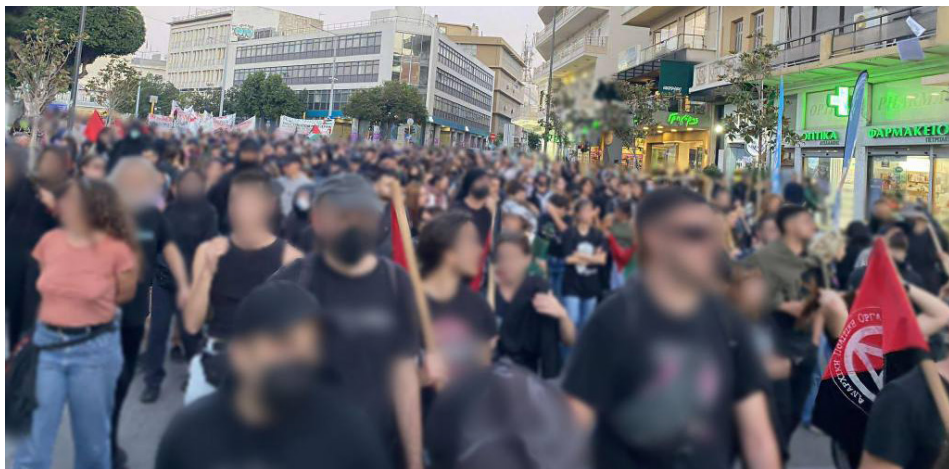
Η Ελλάδα, ως μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του NATO, είναι σταθερά προσανατολισμένη στις επιδιώξεις της κυρίαρχης πολιτικής και οικονομικής ελίτ της οποίας αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα και είναι προσδεσμένη στο άρμα του Ευρωατλαντισμού, υπεύθυνου για τόσες και τόσες επεμβάσεις τα τελευταία και όχι μόνο χρόνια.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΣΟΥΔΑΣ

Η σημερινή πολιτική διαχείριση, όπως και όλες οι προηγούμενες, εκπλήρωσε και συνεχίζει να εκπληρώνει την αποστολή της στο ακέραιο, που δεν είναι άλλη από τη διαρκή προσπάθεια, στο κομμάτι που της αναλογεί, για την ανεμπόδιστη επιβολή της σύγχρονης δικτατορίας του κράτους και του κεφαλαίου, του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, σε παγκόσμιο επίπεδο.

Η ανανέωση της αμυντικής συνεργασίας Ελλάδας-ΗΠΑ με την αναβάθμιση της αμερικάνικης βάσης της Σούδας και του ρόλου της στην ευρύτερη περιοχή, τη μεταφορά «ειδικών» όπλων στην αεροπορική βάση του Αράξου και την επέκταση των υφιστάμενων στρατιωτικών νατοϊκών βάσεων σε μια σειρά περιοχών της χώρας, συμπεριλαμβανομένων της Λάρισας, του Στεφανοβικείου και της βάσης ελικοπτέρων στην Αλεξανδρούπολη, αποτελεί ένα ακόμα δείγμα επικύρωσης και διεύρυνσης των σχέσεων του ελληνικού και αμερικάνικου κράτους, επιβεβαίωσης της πρόσδεσης της εγχώριας αστικής τάξης στο άρμα συμφερόντων της κυρίαρχης διεθνούς πολιτικο-οικονομικής ελίτ και ενίσχυσης του ρόλου του ελληνικού κράτους στη νευραλγική περιοχή των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου. Αυτή ακριβώς η ενίσχυση του ρόλου του ελληνικού κράτους, που σήμερα περνάει από την αμέριστη και ολόπλευρη στήριξη του κράτους του Ισραήλ, είναι που καθιστά ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο ως τα μετόπισθεν της πρώτης γραμμής του δυτικού ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή.

Ειδικά η αμερικάνικη βάση της Σούδας λειτουργεί ως ένα κρίσιμο κέντρο στρατιωτικής παρακολούθησης, συντονισμού και υποστήριξης των αμερικάνικων και ευρωπαϊκών επιχειρήσεων σε ολόκληρη τη Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Η αναβάθμιση και επέκταση των ικανοτήτων της συνδέεται άμεσα με τις στρατιωτικές δράσεις στη Μέση Ανατολή, συμπεριλαμβανομένης της άμεσης και έμμεσης υποστήριξης του ισραηλινού κράτους και της συμμετοχής του

στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Η βάση αυτή συμβολίζει και εξυπηρετεί τη διατήρηση της αμερικάνικης και ευρωπαϊκής κυριαρχίας και κηδεμονίας στη νευραλγική περιοχή της ανατολικής μεσογείου, δίνοντας στρατιωτικές δυνατότητες για ταχεία αντίδραση και χειρισμό των γεωπολιτικών συμφερόντων της. Κάθε πλοίο που ξεκινά, κάθε αεροσκάφος που απογειώνεται, κάθε διαταγή που εκδίδεται από τη βάση της Σούδας προσφέρει υπηρεσίες στη μηχανή θανάτου που σφάζει τον παλαιστινιακό λαό.

Από τη πλευρά μας στεκόμαστε αλληλέγγυοι, στο πλάι του παλαιστινιακού λαού που συνεχίζει ακούραστα να μάχεται σκληρά κι επίμονα για την επιβίωση, την αξιοπρέπεια, τη γη και την ελευθερία του και αντλούμε έμπνευση από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους σε ολόκληρο τον κόσμο που απεργούν, διαδηλώνουν, μπλοκάρουν λιμάνια, συγκρούονται με την αστυνομία ή ακόμα επιχειρούν με πλοία να σπάσουν τον στρατιωτικό αποκλεισμό της Γάζας. Αυτά είναι τα στοιχεία του αγώνα που θέλουμε να αναδείξουμε ως αναρχικοί, τη δυνατότητα του κατακτημένου να αντεπιτίθεται στον πανίσχυρο κατακτητή, την ικανότητα του φτωχού και του αποκλεισμένου να εξεγείρεται κάτω κι από τις πιο βάρβαρες

συνθήκες. Η διεθνής αλληλεγγύη θέλουμε να δημιουργήσει ρήγματα στο εσωτερικό των επιτιθέμενων κυρίαρχων φέρνοντας στο προσκήνιο τη δική μας ιστορία, την ιστορία των αγώνων των από τα κάτω που κόντρα σε όλους τους καιρούς, δημιουργούν τη ζώσα πραγματικότητα της ελευθερίας και της αλληλεγγύης, αποτελώντας το μόνο πραγματικό ανάχωμα στην επέλαση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Μέχρι τη συνολική απελευθέρωση των λαών από τα δεσμά του κράτους και του κεφαλαίου, μέχρι την Κοινωνική επανάσταση για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

**ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ –
ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ –
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ**

**Ενάντια στον πόλεμο, το κράτος,
τον καπιταλισμό, το φασισμό και τον
ιμπεριαλισμό**

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Target Souda Base For Palestine

**Αναρχική Πολιτική Οργάνωση –
Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων.**

Ενημέρωση από τη συμμετοχή της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης στην κινητοποίηση αλληλεγγύης στη μαχόμενη Παλαιστίνη στα Χανιά και την Αμερικάνικη βάση της Σούδας

Στις 17 και 18 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε με μαζική συμμετοχή η πανελλαδική κινητοποίηση αλληλεγγύης στον μαχόμενο παλαιστινιακό λαό στην πόλη των Χανίων και στην στρατιωτική αμερικανική βάση της Σούδας, αποτελώντας την κορύφωση της καμπάνιας target souda base for Palestine, που οργανώθηκε με πρωτοβουλία του Παγκρήτιου Συντονιστικού για την Παλαιστίνη. Το απόγευμα της Παρασκευής 17/10 πραγματοποιήθηκε με τη συμμετοχή περισσότερων από 1500 διαδηλωτών/τριών συγκέντρωση στην πλατεία Αγοράς και πορεία στους δρόμους της πόλης, στέλνοντας το μήνυμα της διεθνιστικής αλληλεγγύης και στοχοποιώντας το ελληνικό κράτος για τη συνενοχή του στη γενοκτονία των Παλαιστίνιων από το Ισραήλ. Το μεσημέρι του Σαββατού 18/10, ύστερα από συγκέντρωση στο πάρκο Ειρήνης και Φιλίας, ξεκίνησε μεγάλο κομμάτι από δεκάδες αυτοκίνητα, μηχανές και πούλμαν προς το χωριό Μουζουράς, το οποίο απέχει λίγα χιλιόμετρα από τις βάσεις και αποτελούσε το σημείο συγκέντρωσης του συνόλου των διαδηλωτών που ανα εκατοντάδες έφταναν από άλλες πόλεις της Κρήτης. Η διαδήλωση συγκροτήθηκε στους δρόμους του χωριού νωρίς το απόγευμα, με το κοινό

μπλόκ των συντρόφων/ισών από την Κρήτη και των αναρχικών, αντιεξουσιαστικών και ελευθεριακών συλλογικοτήτων που συμμετείχαν πανελλαδικά να βρίσκεται στην κεφαλή της πορείας ενώ ακολουθούσαν τα μπλόκ φοιτητικών συλλόγων, αριστερών οργανώσεων και πρωτοβουλιών αγώνα. Η διαδήλωση με δυναμισμό και μεγάλη μαζικότητα κατευθύνθηκε προς την αμερικάνικη αεροπορική στρατιωτική βάση, που αποτελεί διαχρονικά ένα ορμητήριο πολέμου που συμβολίζει και εξυπηρετεί τη διατήρηση της αμερικάνικης και ευρωατλαντικής κυριαρχίας και κηδεμονίας στη νευραλγική περιοχή της ανατολικής μεσογείου, ενώ στο σημείο διασταύρωσης του δρόμου με τα πρώτα συρματοπλέγματα της βάσης οι διαδηλωτές/τριες βρέθηκαν απέναντι από τον φραγμό των ένστολων δολοφόνων του ελληνικού κράτους.

Η πανελλαδική κινητοποίηση αλληλεγγύης στον μαχόμενο παλαιστινιακό λαό και η στοχοποίηση της βάσης της Σούδας με τη μεγάλη και δυναμική παρουσία πλήθους συντρόφων/ισών και συλλογικοτήτων που ανταποκρίθηκαν πανελλαδικά αφήνει μια σημαντική πολιτική παρακαταθήκη για το μέλλον. Από την

πλευρά μας ως Αναρχική Πολιτική Οργάνωση καλέσαμε και προπαγανδίσουμε το διήμερο κινητοποιήσεων ενώ πολλοί σύντροφοι/ισσες των ομάδων της ΑΠΟ από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη συμμετείχαν με διακριτή αναρχική παρουσία τόσο στη διαδήλωση στην πόλη των Χανίων όσο και σε αυτή προς τη βάση της Σούδας. Στόχος της παρέμβασής μας αποτέλεσε η εκφρασση της αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό απέναντι στην κατοχή, το απαρχαίνει και τη γενοκτονία όσο και συνολικά η ανάπτυξη και διάχυση του αναρχικού αντιπολεμικού λόγου απέναντι στο ελληνικό κράτος που η ενίσχυση του ρόλου του περνάει από την αμέριστη και ολόπλευρη στήριξη των ΗΠΑ και του Ισραήλ, καθιστώντας έτσι ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο ως τα μετόπισθεν της πρώτης γραμμής του δυτικού ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή.

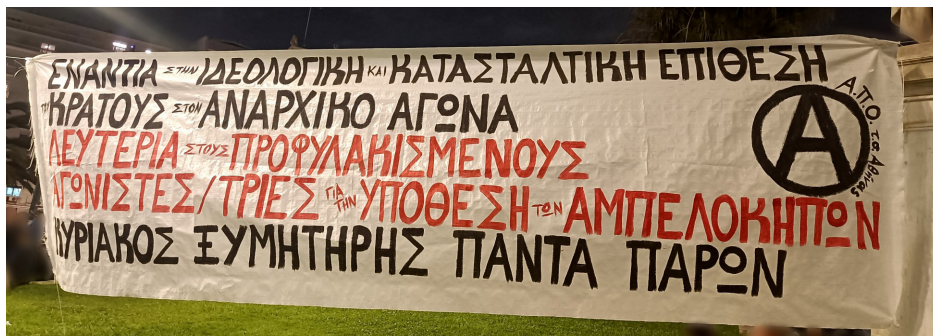
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ – ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Κυριάκος Ξυμπτήρης πάντα παρών-Λευτεριά στους προφυλακισμένους/ες αγωνιστές/τριες για την υπόθεση των Αμπελοκήπων

Η υπόθεση των Αμπελοκήπων, πέρα από το τραγικό συμβάν της απώλειας του αναρχικού αγωνιστή Κυριακού Ξυμπτήρη, την προφυλάκιση άλλων 5 αγωνιστών και αγωνιστριών και την όξυνση της επιτήρησης και του ελέγχου πάνω στο αναρχικό κίνημα και τις δομές του, αναδεικνύει μια σειρά από πτυχές της ειδικής κατασταλτικής εκστρατείας του κράτους απέναντι στους αναρχικούς. Δεν αποτέλεσε μια κίνηση αποπροσανατολισμού τόσο της κοινωνίας όσο και των αγωνιζόμενων κομματιών της, όπως με ευκολία ισχυρίζεται η αριστερά μαζί με μια αφήγηση που θέλει τους αναρχικούς αγωνιστές όχι αποδέκτες της κρατικής καταστολής λόγω της πολιτικής τους ανάλυσης, θέσης και δράσης αλλά σαν εύκολα θύματα κυβερνητικών πολιτικών και συσχετισμών που βρίσκονται στο στόχαστρο των κατασταλτικών επιτελείων όποτε αυτό εξυπηρετεί το κυβερνητικό αφήγημα, αφαιρώντας κάθε πολιτικό πρόσημο του αναρχικού κινήματος και παρουσιάζοντάς το ως ένα αποσπασματικό, αυθόρμητο και παιδικό ξέσπασμα απέναντι στην υφιστάμενη αδικία και το οποίο δεν μπορεί να υπερασπιστεί μόνο του τον εαυτό του αλλά χρειάζεται πολιτικούς κηδεμόνες. Η κατασταλτική εκστρατεία απέναντι στο αναρχικό κίνημα είναι πάγια και διαρκυμένη θέση του κράτους, ειδικά μετά την εξέγερση του 2008, και αυτό οφείλεται

Από την κινητοποίηση 31/10 στο κέντρο της Αθήνας

Η πορεία χτυπήθηκε άγρια με χημικά, κρότου και ξύλο από τις δυνάμεις καταστολής.

ακριβώς στο ότι οι αναρχικοί συνεχίζουν να αποτελούν το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι των αγωνιζόμενων και μάχονται με όλες τους τις δυνάμεις όχι μόνο τον καπιταλισμό αλλά και το κράτος, χωρίς προσβάσεις, χωρίς διαμεσολαβήσεις, χωρίς εκπροσώπηση μέσα στο πολιτικό σύστημα εξουσίας και συναίνεση σε αυτό, γεγονός που καθιστά το αναρχικό κίνημα επικίνδυνο και μη ελέγξιμο. Οι προπαγανδιστικές, νομοθετικές και κατασταλτικές "αντι"τρομοκρατικές μεθοδεύσεις δεν συνιστούν μια στιγμιαία παρεκτροπή της ιεραρχημένης, καταπιεστικής και εκμεταλλευτικής δημοκρατίας του κράτους και των αφεντικών, όπως επίσης η συκοφάντηση των κοινωνικών αγώνων που δεν ενσωματώ-

θηκαν καθεστωτικά δεν αφορά μόνο ατομικές επιλογές αγώνα ή την "εξάρθρωση" κάποιας ένοπλης οργάνωσης, αλλά στοχεύουν στην αποκρήρυξη συνολικά της συλλογικής πολιτικής και κοινωνικής αντιβίας και στην εγκληματοποίηση κάθε μορφής αντίστασης που δεν διαμεσολαβείται από τους θεσμούς, μέσα από το "κυνήγι της τρομοκρατίας" και των "συγκοινωνούντων δοχείων" της.

ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ – ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

τοπικός συντονισμός Αθήνας |
Αναρχική Πολιτική Οργάνωση

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

Αντιφασιστική-Αντικρατική συγκέντρωση στο Εφετείο την ημέρα απολογίας του παρακρατικού εγκληματία υπαρχηγού της νεοναζιστικής συμμορίας της ΧΑ

Τα ξημερώματα της 18ης Σεπτεμβρίου του 2013 στο Κερατσίνι, παρακρατικό τάγμα εφόδου της νεοναζιστικής οργάνωσης της Χ.Α. πραγματοποιεί δολοφονική επίθεση με αποτέλεσμα τον θάνατο του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από το μαχαίρι του Γ.Ρουπακιά. Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα και του μετανάστη εργάτη Σαχζάτ Λουκμάν στα Πετράλωνα τον Γενάρη του ίδιου έτους αποτέλεσαν την πιο ακραία και αιματηρή έκφραση του διαχρονικού ρόλου της αντεπαναστατικής εφεδρείας κράτους και αφεντικών. Η επιλογή του κράτους να παραπέμψει τότε σε δίκη το παρακρατικό της δεκανίκι ως εγκληματική οργάνωση έγινε αφενός μπροστά στο φόβο ενός νέου ξεσπάσματος την κοινωνικής οργής και αγανάκτησης, μόλις λίγα χρόνια μετά την κοινωνική εξέγερση του '08 και αφετέρου προκειμένου να αποπροσανατολίσει σχετικά με το ότι ήταν το ίδιο, οι θεσμοί του και οι μηχανισμοί του που εξέτρεφαν και για δεκαετίες προμοδοτούσαν την παρακρατική δράση της Χ.Α. προκειμένου να λειτουργεί επικουρικά στην προώθηση των αντικοινωνικών σχεδιασμών της κυριαρχίας που προσπατούσε την αναχαίτιση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και τη διάχυση του φόβου και της τρομοκρατίας στην κοινωνία.

Στις 7 Οκτώβρη του '20, ημέρα απόφασης της δίκης της Χ.Α. σε πρώτο βαθμό, έξω από το Εφετείο Αθηνών πραγματοποιείται μία από τις μαζικότερες αντιφασιστικές κινητοποιήσεις των τελευταίων δεκαετιών στον ελληνικό χώρο. Μέσα στους δεκάδες χιλιάδες συγκεντρωμένους ήταν και το πιο ριζοσπαστικό και μαχητικό κομμάτι των κινημάτων που για χρόνια έβαζε αναχώματα στην επέλαση των παρακρατικών ταγμάτων εφόδου. Η καταδίκη της Χ.Α. από τη θεσμική δικαιοσύνη, ήταν αποτέλεσμα της μεγάλης κοινωνικής πίεσης και στόχευε τόσο στην επανομοιόποιηση του συστήματος όσο και στο ξέπλυμα του κράτους ως βασικό ενόχο της τρομοκρατίας των παρακρατικών επιθέσεων. Η Χ.Α. καταδικάστηκε ως εγκληματική οργάνωση, με τα περισσότερα ηγετικά στελέχη να καταδικάζονται για διεύθυνση (με τον Μιχαηλιδάκη να είναι πλέον εκτός φυλακής) και μόλις 11 μέλη των ταγμάτων εφόδου για ένταξη, με τα περισσότερα να είναι ήδη ελεύθερα εξαιτίας των χαμηλών ποινών. Στις 15 Ιουνίου 2022 ξεκίνησε το εφετείο της δίκης της Χ.Α. το οποίο βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο στάδιο των απολογιών και αναμένεται να ολοκληρωθεί.

Οι υποθέσεις που συμπεριλήφθηκαν στη δικογραφία ήταν μόνο ένα μέρος από την επί 4 δεκαετίες δράση της Χ.Α. με εκατοντάδες δο-

λοφονικές επιθέσεις σε αναρχικούς, αντιφασίστες, αριστερούς αγωνιστές και συνδικαλιστές, σε πρόσφυγες και μετανάστες, σε καταλήψεις και αυτοοργανωμένες δομές αγώνα. Χτυπώντας ακριβώς εκεί που της υποδείκνυαν κράτος και αφεντικά προωθώντας τα συμφέροντά τους και πάντοτε με τη συνδρομή και την ασυλία που της παρείχαν οι θεσμοί και η «αστική δικαιοσύνη». Γιατί ο φασισμός βρίσκεται στον πυρήνα του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος που εδραιώνεται πάνω στην ιεραρχία και τις ανισότητες, πάνω στην εκμετάλλευση και καταπίεση του κοινωνικού σώματος, πάνω στην βία εις βάρος του «εσωτερικού εχθρού» και των πιο ευάλωτων. Από τους πολέμους, τις στρατιωτικές επεμβάσεις, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους αμέτρητους δολοφονημένους στα χερσαία και υδάτινα σύνορα μέχρι τους βασανισμούς και τις δολοφονίες μέσα στα αστυνομικά τμήματα και στα μπλόκα και τους εκατοντάδες νεκρούς στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς.

Αυτή την περίοδο όξυνσης της επιθετικότητας κράτους και κεφαλαίου απέναντι στην κοινωνία, με τη φτώχεια και την εξαθλίωση να αγγίζει ολόένα και περισσότερες κοινωνικές ομάδες, με το βάθεμα των όρων εκμετάλλευσης και καταπίεσης, με την επέκταση του ελέγχου και της επιτήρησης, με την επίταση του βίαιου μετασχηματισμού κάθε πεδίου της καθημερινότητας (υγεία, παιδεία, στέγαση, δημόσιο χώροι, φύση) οι φασίστες επανεμφανίζονται για να υλοποιήσουν τους πάγιους στόχους τους. Αυτό καταδεικνύουν οι δεκάδες επιθέσεις μόνο τον τελευταίο χρόνο, απέναντι σε μετανά-

στες σε Καλλιθέα, Αργυρούπολη, Βικτώρια, σε δομή ανήλικων προσφύγων στα Σεπόλια, σε μετανάστη στον Ασπρόπυργο, στην Τήνο, στη Θεσσαλονίκη (Εύοσμος, Ωραιόκαστρο, Νεάπολη, Μαγούλα), σε αντιφασίστα μαθητή στο Ίλιον, σε τρανς άτομα, σε αγωνιζόμενους καθηγητές σε σχολείο στον Ταύρο, σε καταλήψεις στα παν/μία και σε αυτοοργανωμένες

δομές του αγώνα. Ενώ μέσα στις αίθουσες της αστικής δικαιοσύνης, τολμούν να επιτίθενται λεκτικά και με χειρονομίες απέναντι στη Μάγδα Φύσσα.

Δεν θα περάσουν! Μοναδικό φραγμό απέναντι στην επέλαση του φασισμού και στην επικράτηση της βαρβαρότητας του σάπιου εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού συστήματος αποτελεί η οργάνωση των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων. Από τις μάχες στις γειτονιές ενάντια στη μισαλλοδοξία και τον ρατσισμό, τις αντιφασιστικές διαδηλώσεις αντίστασης και μνήμης κάθε χρόνο για τον Π.Φύσσα και τον Σ. Λουκμάν, τα αντιφασιστικά οδοφράγματα διεθνιστικής αλληλεγγύης απέναντι στον εθνικισμό, τη μισαλλοδοξία και τον πόλεμο, μέσα και έξω από τις αίθουσες της αστικής δικαιοσύνης, στους δρόμους.

Ούτε σπιθαμή γης για τους φασίστες!

ΚΑΜΙΑ ΑΥΤΑΠΑΤΗ-ΚΑΝΕΝΑΣ ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟΣ

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια, Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37, Αυτοδιαχειριζόμενος κοινωνικός χώρος Pasamontaña, Πρωτοβουλία αναρχικών φοιτητών/-τριών Αθήνας, Αντιφασιστική συνέλευση Πετράλωνων & γύρω περιοχών

Ανακοίνωση του Ελευθεριακού Φεστιβάλ για τον Οργανωμένο Αναρχισμό, τους Κοινωνικούς & Ταξικούς Αγώνες

Με μεγάλη επιτυχία διεξήχθη το διήμερο 4 και 5 Οκτώβρη το Ελευθεριακό Φεστιβάλ στο πάρκο Ξαρχάκου. Χιλιάδες άνθρωποι επισκέφτηκαν τον χώρο διεξαγωγής του και τις δύο μέρες, παρακολούθησαν τις πολιτικές εκδηλώσεις και τα θεατρικά δρώμενα, ενίσχυσαν οικονομικά τη διοργάνωση, και ψυχαγωγήθηκαν με τις μουσικές παραστάσεις. Εκ μέρους των ομάδων που ανέλαβαν τη διοργάνωση θέλουμε να ευχαριστήσουμε ακόμη μια φορά όλους τους καλλιτέχνες που συμμετείχαν αφιλοκερδώς, όπως επίσης όλους και όλες τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που βοήθησαν στη διεξαγωγή του και φυσικά όλο τον κόσμο που παρακολούθησε τις δράσεις του καθιστώντας απόλυτα πετυχημένο το εγχείρημα. Ειδικότερες ευχαριστίες οφείλουμε στους δεκάδες συντρόφους και συντρόφισσες των ομάδων της Αθήνας της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης που συνέβαλαν τα μέγιστα στη διοργάνωση.

Το «Ελευθεριακό Φεστιβάλ για τον Οργανωμένο Αναρχισμό» αποτελεί τη λογική και πολιτική συνέχεια του «Ελευθεριακού Φεστιβάλ κατελιγμένων χώρων & συλλογικοτήτων» που διοργανώθηκε την προηγούμενη πενταετία στην πόλη επιδίωξε (και πέτυχε) τους ίδιους σκοπούς να φέρει στο κοινωνικό προσκήνιο, ανοικτά και δημόσια τον αναρχικό λόγο, το ελευθεριακό πολιτισμικό στίγμα, υπερασπιζόμενο με την παρουσία του την ελευθερία χρήσης του δημόσιου χώρου σε μια μεγάλη μαζική διοργάνωση που θα αποτελούσε γιορτή για τη ριζοσπαστική νεολαία της πόλης, για τους εργαζόμενους, τους ανέργους, τους μαθητές και τους φοιτητές, δίνοντας πρόσβαση σε καλλιτεχνικά δρώμενα χωρίς εισιτήρια και κόμιστρα.

Με μεγάλη ευχαρίστηση είδαμε ξανά τη χαρά της συλλογικής εμπειρίας που προσφέρει ένα μεγάλο γεγονός να ξεπροβάλλει στα πρόσωπα όλων των ανθρώπων που συμμετείχαν με οποιοδήποτε τρόπο στο φεστιβάλ, από τα μπαρ και την κουζίνα, μέχρι τους πάγκους του βιβλιοπωλείου και της διάθεσης προϊόντων για την οικονομική ενίσχυση κινηματικών υποθέσεων. Εκτιμούμε επίσης την ικανοποίηση των καλλιτεχνών για την άρτια διεκπεραίωση του τεχνικού σκέλους και την άψογη συνεργασία. Διαφορετικά μουσικά είδη με κοινό παρανομαστή τη δίψα για ελευθερία, αλληλεγγύη και κοινωνική δικαιοσύνη συνένωσαν τους θεατές σε δύο πολύ όμορφες ζωντανές μουσικές παραστάσεις που διήρκεσαν σχεδόν πέντε ώρες. Μαζική ήταν η συμμετοχή του κόσμου στις πολιτικές εκδηλώσεις που εστίασαν στην ενημέρωση των εξεγερτικών γεγονότων από τη Σερβία με τη συμμετοχή συντρόφων από αυτή τη γεωγραφία, τις εξελίξεις γύρω από την αντιεκπαιδευτική αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση όπως την παρουσίασαν σύντροφοι/ισσες εκπαιδευτικοί

από την Αθήνα, όπως επίσης και η τοποθέτηση σχετικά με τη θέση των αναρχικών πάνω στις εξελίξεις στη Μ. Ανατολή, τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη και την αντίσταση στις милитарιστικές προετοιμασίες που απειλούν με γενίκευση του πολέμου.

Εξαιρετικά εντυπωσιακή ήταν και η μαζική θέαση των δύο θεατρικών παραστάσεων που φιλοξενήθηκαν στους χώρους του φεστιβάλ. Πάνω από 400 άνθρωποι συνολικά παρακολούθησαν αυτές τις αναβιώσεις του λαϊκού θεάτρου δρόμου αγκαλιάζοντας τις προσπάθειες των ηθοποιών να δημιουργήσουν ένα σημαντικό πολιτισμικό αποτύπωμα χωρίς εξωτερικές επιχορηγήσεις και θεσμικούς χορηγούς, εμπνευσμένο από τον ορίζοντα της κοινωνικής απελευθέρωσης. Ευχαριστούμε θερμά και ιδιαίτερα τον θίασο της παράστασης «σπαράγματα φόνων» και τις μοναδικές «Τσιριτσάντσουλες» που δίνουν σταθερό παρών στις ελευθεριακές εκδηλώσεις για δεκαετίες.

Η ίδια η παρουσία του φεστιβάλ και η ομαλή διεξαγωγή του, η ενεργή παρουσία ανθρώπων όλων των ηλικιών αποτέλεσε μια χειροπιαστή επιτυχία ολόκληρου του ελευθεριακού-αναρχικού κινήματος. Επιπλέον των ανθρώπων που παρακολούθησαν τις εκδηλώσεις του, ένας πολύ μεγάλος αριθμός απλά διήλθε από το σημείο όπου είχαν τοποθετηθεί δεκάδες αναρχικά πανό με συνθήματα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, στον απεργό πείνας –εκείνες τις μέρες- Πάνο Ρούτσι, σε αλληλεγγύη με διωκόμενους, και πολλά ακόμα με γενικό περιεχόμενο ενάντια στην κρατική θανατοπολιτική. Ειδικότερα αυτήν την περίοδο που το κράτος επιχειρεί τον συντονισμό και ολοκληρωτικό αποκλεισμό των αναρχικών από τον δημόσιο χώρο, την καταστολή των κατελιγμένων εδαφών του αγώνα και τη διεύρυνση της καταστολής και του ελέγχου σε όλα τα επίπεδα, το φεστιβάλ αποτέλεσε μια ρωγμή σε αυτά τα σχέδια. Ένα βήμα για τους αναρχικούς, ένα εφελτήριο κι έναν τόπο συνάντησης όσων επιθυμούν να εμπλακούν στον πολύμορφο αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Η ηλαιοειδής ταυτόχρονα προστασία του από τις κρατικές επιβουλές όσο και κριτήριο για την κοινωνική

αποδοχή του ελευθεριακού λόγου και της οργανωμένης αναρχικής δράσης.

Για όλους εμάς επιβεβαιώθηκε εκ νέου ότι ο μόνος δρόμος για να γίνει το αναρχικό κίνημα πραγματικά επικίνδυνο, για να μπορούμε να δημιουργούμε τέτοια γεγονότα όταν εμείς επιλέγουμε με τους όρους που επιθυμούμε η μόνη επιλογή είναι η ΟΡΓΑΝΩΣΗ, η σταθερή δέσμευση ολόενα και περισσότερων ανθρώπων στις συλλογικότητες του αναρχικού κινήματος και ο συντονισμός τους. Καλούμε λοιπόν όσους και όσες ενδιαφέρονται να πυκνώσουν τις γραμμές του αγώνα και να οργανωθούν στους χώρους εργασίας και τους χώρους εκπαίδευσης, στις γειτονίες και τους δρόμους του αγώνα. Να απευθυνθούν στις αναρχικές συλλογικότητες για να οργανώσουν τον αγώνα τους μαζί με τους υπόλοιπους καταπιεσμένους για την ελευθερία και την κοινωνική απελευθέρωση.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό-Μαύρο & Κόκκινο
Αναρχική Συνέλευση Φοιτητών/τριών Quieta Move
Ελευθεριακό Κέντρο: "No Pasarán"
Ναυτίλος Ελευθεριακές Εκδόσεις

Διαδήλωση για το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη στη Λάρισα

Στις 28/2 του '23 τελέστηκε μία ακόμη κρατική δολοφονία με 57 ανθρώπους να χάνουν τη ζωή τους στο βωμό του κέρδους. Δυόμισα χρόνια τώρα παρακολουθούμε τη συνεχή και απροκάλυπτη συγκάλυψη ενός συμβάντος με ξεκάθαρο στόχο την αποφυγή απόδοσης ευθυνών εκεί που αναλογούν: πολιτικούς, κυβέρνηση και κράτος. Μια συγκάλυψη που ως αποτέλεσμα έχει την έναρξη απεργίας πείνας & δίψας ενός από τους γονείς των θυμάτων των Τεμπών.

Η δικαίωση δεν είναι μονάχα υπόθεση της αστικής δικαιοσύνης αλλά του κόσμου της κοινωνικής βάσης με την οργή να συνεχίσει να υπάρχει και να στρέφεται σε όσους εξουσιάζουν τις ζωές μας. Φόβο του κράτους αποτελούμε όλοι εμείς που δεν θα πάψουμε να αγωνιζόμαστε για την άμεση δικαίωση των θυμάτων των Τεμπών και την σύνθλιψη της κρατικής ηγεμονίας. Ο αγώνας για δικαιοσύνη είναι μακρύς και δίνεται καθημερινά στο δρόμο.

ΣΕ ΣΥΝΟΡΑ, ΣΕ ΡΑΓΕΣ, ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ, ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΖΩΕΣ

Πρωτοβουλία Αναρχικών Λάρισας

27/9: Από το μπλοκ της Πρωτοβουλία Αναρχικών Λάρισας, το οποίο στήριξαν σύντροφοι/ισσες της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης, στη διαδήλωση για το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη στην πόλη της Λάρισας.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης για τον απεργό πείνας Π. Ρούτσι

Κυριακή 28/9 στις 18:30, Δέντρο της μνήμης (Νέα παραλία)

Δύο χρόνια τώρα παρακολουθούμε την συγκάλυψη μιας δολοφονίας, οι κρατικοί αυτουργοί της οποίας παραμένουν αλώβητοι και οι ευθύνες για τις αδικοκαμένες ψυχές μετακαλύπτονται ακόμα σε ένα «μοιραίο ανθρώπινο λάθος». Παρά τις προσπάθειες του κράτους να αποσιωπήσει την εγκληματική του ευθύνη, στην επιφάνεια ήρθαν στοιχεία που αποδεικνύουν την πολιτική της συγκάλυψης. Οι παράνομες χημικές ουσίες που προκάλεσαν τεράστια φωτιά στην αμαρσοτοιχία, το άμεσο μπάζωμα του σημείου της σύγκρουσης, το μη δημοσιευμένο καταγεγραμμένο υλικό από κάμερες ασφαλείας - σε συνδυασμό με τις δηλώσεις κυβερνητικών προσώπων που μονίμως πέφτουν σε αντιφάσεις - αποδεικνύουν έκδηλα πως ο θάνατος 57 ανθρώπων δεν οφείλεται σε ένα «ατύχημα» αλλά σε ένα προδιαγεγραμμένο έγκλημα, οι δράστες του οποίου παραμένουν ατιμώρητοι.

Ο Πάνος Ρούτσι, πατέρας του 22χρονου Ντένις που έχασε την ζωή του στα Τέμπη, διανύει την 13η μέρα απεργίας πείνας, παρόλο που χθες το αίτημα εκταφής του γιου έγινε δεκτό, όπως αναφέρει και ο ίδιος η απόφαση είναι «μισή» καθώς του επιτράπηκε μόνο η ταυτοποίηση DNA και όχι για η διενέργεια τοξικολογικών εξετάσεων. Η κίνηση αυτή αποτελεί την έσχατη κραυγή ενάντια στην κρατική συγκάλυψη αυτού του εγκλήματος. Η απεργία πείνας σήκωσε ένα πανελλαδικό κύμα αλληλεγγύης, με άλλους δύο απεργούς πείνας - τον Δημήτρη Οικονομόπουλο από τις 18/9, οποίος μάλιστα από χθες βρίσκεται στο νοσοκομείο με έντονη αδιαθεσία και την Αναστασία Τσαλαμίδα από τις 22/9 - να στέκονται στο πλευρό του Π. Ρούτσι και να απαιτούν άμεση δικαίωση των θυμάτων. Παράλληλα, οι οικογένειες των θυμάτων συνεχίζουν να απαιτούν την πλήρη επανεξέταση αυτού του εγκλήματος, αρνούμενοι την συγκάλυψη και διεκδικώντας την απόδοση ευθυνών

σε όσους πραγματικά τους αναλογούν.

Είναι ξεκάθαρο πως η δικαιοσύνη δεν δίνεται να έρθει μέσα από τις αίθουσες των δικαστηρίων, αλλά από την ίδια την κοινωνική βάση. Αυτό αποδεικνύεται ακόμα και σήμερα με τον αγώνα χιλιάδων ανθρώπων στον δρόμο ενάντια σε όλους όσους εξουσιάζουν τις ζωές μας και κοστολογούν την ανθρώπινη ύπαρξη ως μηδαμινή. Η απεργία πείνας, ως το ύστατο όπλο στα χέρια των αγωνιστών ενάντια στην συμμαχία των ισχυρών, αποδεικνύει ότι ο αγώνας για τα Τέμπη δεν σταματά· είναι ένας αγώνας αδιάκοπος, με μοναδικό διακύβευμα την τιμωρία των ενόχων και τη δικαίωση των θυμάτων. Όσο λοιπόν οι κρατικοί μηχανισμοί πασχίζουν να σβήσουν την συλλογική μνήμη, θωρακίζοντας την ηγεμονία τους, εμείς στεκόμαστε στον αντίποδα της εγκληματικής στρατηγικής και τους υπενθυμίζουμε πως ο δρόμος της δικαιοσύνης δεν θα πάψει να συγκρούεται ολομέτωπα με τον κορμό της εξουσίας.

Η δολοφονία στα Τέμπη καταδεικνύει και επιβεβαιώνει την ίδια την φύση του κρατικο-καπιταλιστικού συστήματος. Ενός συστήματος που θεμελιώνεται και διαιωνίζεται πάνω στη λογική της θυσίας: παράγει, συντηρεί και νομιμοποιεί τον θάνατο, την τρομοκρατία και την κοινωνική εξαθλίωση ως αναγκαίο τίμημα για τη συντήρησή του. Οι επαίοντες της εξουσίας, πίσω από τον μανδύα της «ευθύνης», τρέφουν την ηγεμονία τους με τη συστηματική ταπείνωση της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας, καθιστώντας τον θάνατο μια καθημερινότητα. Όσο λοιπόν κράτος και αφεντικά πασχίζουν να συγκάλυψουν την εγκληματική διαχείρισή τους, αρνούμενοι τις δολοφονικές ευθύνες που φέρουν στις πλάτες τους, εμείς θα βρισκόμαστε πάντα στον αντίποδα των κρατικών αφηγημάτων - υπενθυμίζοντας πως ο αγώνας για δικαιο-

σύνη σημαίνει εξέγερση και ολική συντριβή του υπάρχοντος.

Ο αγώνας δίνεται καθημερινά στους δρόμους, με την μαζική, μαχητική συμμετοχή κάθε ανθρώπου ενάντια στο σάπιο σύστημα εξουσίας που διαχειρίζεται την ανθρώπινη ζωή ως αμελητέα.

Ο αγώνας μας δεν χωράει σε κάλπες και σε κυβερνητικά προστάγματα.

Ο αγώνας μας είναι δίκαιος και είναι ένας πόλεμος ενάντια στο σύγχρονο καθεστώς. Ένας αγώνας ζωής, αξιοπρέπειας, ισότητας και αλληλεγγύης.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό- Μαύρο & Κόκκινο μέλος της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης

Από τη συγκέντρωση αλληλεγγύης για τον απεργό πείνας Π. Ρούτσι σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

Αποχαιρετάμε με τιμή και βαθιά θλίψη τον αγαπημένο σύντροφο και φίλο Χρήστο Σπήλιο.

Το κενό που αφήνει ο αιφνίδιος και τραγικός χαμός του είναι τόσο μεγάλο όσο εγκάρδια ήταν η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη του, όσο δυνατό ήταν το αγωνιστικό φρόνημα του. Το κενό είναι τόσο μεγάλο όσο βαθιά ήταν η αγάπη του για τη λευτεριά και για τον κόσμο του αγώνα. Όσο αυθεντική ήταν η αίσθηση του για το κοινωνικό και ταξικό δίκιο. Όσο γενναιόδωρη ήταν η αναρχική του καρδιά.

Αυτός ο αποχαιρετισμός είναι ένα κακό όνειρο που κανείς από τους ανθρώπους που τον αγάπησαν δεν είναι σε θέση να πιστέψει. Κι οι άνθρωποι αυτοί είναι τόσοι πολλοί, γιατί ανάμεσα στα πολλά του χαρίσματα ξεχώριζε εκείνο του να γίνεται εξαιρετικά αγαπητός.

Τον θυμόμαστε. Το χαμόγελό του. Το πηγαίο γέλιο του. Η ευγένειά του. Τα ονόματά μας στις προσφωνήσεις του όταν συναντιόμασταν. Η αγωνία του για κάτι που ήταν σημαντικό να πάει καλά. Το κάποτε κουρασμένο βλέμμα του όταν είχε πασάρει για κάτι που άλλοτε ήταν

φανερό κι άλλοτε όχι. Οι από στήθους τοποθετήσεις του στις συνελεύσεις κι εκείνες οι λόγιες εκφράσεις που τόσο μοναδικά έντασσε στη γνήσια λαϊκή του λαλιά. Η προσήλωση, η συγκέντρωσή και η ψυχραιμία του όταν χρειαζόταν. Η έντονη μαχητικότητά του. Κι άλλα.

Έτσι τον θυμόμαστε, σε πλήθος από στιγμές του μακρινού μας ταξιδιού στον αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Στην κατάληψη του Πολυτεχνείου το '91. Στους αγώνες αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές και στις πορείες μνήμης για την εξέγερση του Πολυτεχνείου του 73. Έξω από το πολιορκούμενο από το Black Bloc συνεδριακό κέντρο του ΔΝΤ στην Πράγα του 2000 και στους ανταριασμένους δρόμους της Γένοβας του 2001 ενάντια στη σύνοδο του G8 όπου δολοφονήθηκε ο Κάρλο Τζουλιάνι. Στις κινητοποιήσεις και συγκρούσεις στη Θεσσαλονίκη του 2003 ενάντια στη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. και στη συνέχεια στην κατάληψη της Πρυτανείας στην Αθήνα για την απελευθέρωση των 7 αγωνιστών. Στην πολυήμερη κατάληψη του Πολυτεχνείου και στις μαχητικές διαδηλώσεις τον εξεγερμένο Δεκέμβριο του 2008. Στους αγώνες για την υπεράσπιση των καταλήψεων ενάντια στον παρακρατικό φασιστικό οχετό και την κρατική καταστολή. Στην ανακατάληψη της Villa Amalias το 2013, συναγωνιστές, συγκρατούμενοι, συγκατηγορούμενοι, όμηροι, εξεγερμένοι. Στη γειτονιά της Κυψέλης για την υπεράσπιση της κατάληψής Λέλας Καραγιάννη 37, σε μικροφωνικές και πορείες. Στην κατάληψη της Πρυτανείας του 2015 σε αλληλεγγύη με τον αγώνα των πολιτικών κρατούμενων απεργών πείνας. Στις αντιφασιστικές διαδηλώσεις για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Έξω από την πολιορκούμενη

από τους μπάτσους κατειλημμένη Πρυτανεία το 2023 ενάντια στην υποβάθμιση της Τέχνης και για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών. Στις διαρκείς αντιστάσεις απέναντι στην ανάπλαση, την κερδοσκοπία, το ναρκεμπόριο και την καταστολή στα Εξάρχεια και στον λόφο του Στρέφου. Στους δρόμους ενάντια στην γενοκτονία και την κατοχή στη μαχόμενη Παλαιστίνη και σε τόσα άλλα που είναι αδύνατο να αναφέρουμε.

Τον θυμόμαστε και σε μέρη όπως τα καφενεία του Σάκη και του Γιλμάζ, στο μαγαζί της αξέχαστης αγαπημένης Λένας του Ψυρρή, σε σπίτια, σε πάρτυ, συναυλίες, στις εκδηλώσεις και σε γλέντια στο δικό μας μεγάλο μας σπίτι, στην Κυψέλη, στις τυχαίες μας συναντήσεις στους δρόμους των - πλέον κατεχόμενων από μπάτσους, trendy μαγαζιά και τόνους λαμαρίνας- ανυπότακτων Εξαρχείων.

Ακόμα κι όταν είχαμε να τον δούμε καιρό πάντοτε ήτανε σα να τον είχαμε συναντήσει χθες.

Και θα μας λείψει απέραντα.

Φίλε και σύντροφε Χρήστο, σε ευχαριστούμε από καρδιάς για την αγάπη σου, για την αλληλεγγύη σου, για τη συντροφικότητά σου. Για όλα όσα μοιράστηκες μαζί μας σε αυτή τη σε βάθος χρόνου αλλά και τόσο αποτρόπαια σύνομη διαδρομή. Για την υπέροχη τρυφερότητά σου προς το καθένα από τα παιδιά της κοινότητάς μας.

Τίποτα δεν είναι αρκετό να ειπωθεί.

Θα ζεις για πάντα στη μνήμη μας και στις καρδιές μας.

Σύντροφοι και συντρόφισσες από την κατάληψη της Λέλας Καραγιάννη 37

Δήλωση της Αναρχικής Ομάδας Σουδάν

Προς όλους τους επαναστάτες του κόσμου, προς όλους τους ελευθεριακούς σοσιαλιστές, προς όλους τους αναρχικούς:

Σήμερα θρηνούμε για τον μαρτυρικό θάνατο των συντρόφων μας στο Αλ-Φασίρ, που έπεσαν υπερασπιζόμενοι την πόλη τους, τις οικογένειές τους και τη ζωή τους. Πρόκειται για τους:

Faisal Adam Ali

Radwan Abdel Jabbar ("Kahraba")

Adam Kibir Musa

Abdel Ghaffar Al-Tahir ("Al-Sini")

Θρηνούμε επίσης για τις νέες/τους νέους εθελοντές που σκοτώθηκαν από τις τρομοκρατικές παραστρατιωτικές Δυνάμεις Ταχείας Υποστήριξης (RSF), ενώ το μόνο τους «έγκλημα» ήταν ότι μετέφεραν τρόφιμα στους κατοίκους της πόλης.

Εμείς, ως Αναρχική Ομάδα, καλούμε τους συντρόφους μας παντού: Ήρθε η ώρα να συσπειρωθείτε και να σταθείτε στο πλευρό μας

ενάντια σε αυτόν τον καταστροφικό εξουσιαστικό πόλεμο. Πρέπει να κινητοποιήσουμε όλο τον κόσμο ενάντια στη μαζική εξόντωση που διεξάγεται από τους παραστρατιωτικούς των Δυνάμεων Ταχείας Υποστήριξης — με την στήριξη των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων — που χρησιμοποιούν τα όπλα τους με σκοπό την εθνοκάθαρση και τη γενοκτονία με φυλετικά κριτήρια, προς όφελος των συγγών ιμπεριαλιστικών συμφερόντων που επιδιώκουν τον έλεγχο των φυσικών πόρων και του χρυσού, με αντάλλαγμα αίμα. Ο κόσμος οφείλει να μη μένει αμέτοχος, παρακολουθώντας μας σιωπηλά. Οι επαναστάτες παντού πρέπει να γνωρίζουν τις θυσίες και τον αγώνα μας ενάντια στην βάνουση καπιταλιστική τρομοκρατία, ενάντια στην αιματοβαμμένη εξουσία και ενάντια στην συστηματική εθνοκάθαρση.

Στην Αναρχική Ομάδα του Σουδάν έχουμε χάσει συντρόφους. Κάποια μέλη μας βρίσκονται

μεταξύ των τραυματιών και άλλα μεταξύ των νεκρών. Άλλα αντιμετωπίζουν άμεσα τον κίνδυνο του πολέμου. Οι οικογένειές μας υποφέρουν από την πείνα, την έλλειψη φαρμάκων και τροφίμων. Πιστέψαμε στον αναρχισμό σε έναν τόπο όπου η εξουσία απλώνεται παντού και παλέψαμε για να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας, τις ιδέες μας και την ενότητά μας. Σήμερα σας χρειαζόμαστε — Απλώστε μας το χέρι και σταθείτε μαζί μας για να κατορθώσουμε να αντισταθούμε στις αρχές και στην «Τζαντζαουίντ».*

Είθε η επανάσταση να αντέξει - ένα δηλητηριασμένο στιλέτο στην καρδιά των τυράννων.

Ali Abdel Moneim

Εκπρόσωπος της ομάδας

***παραστρατιωτική οργάνωση, στην οποία έχουν τις ρίζες τους οι Δυνάμεις Ταχείας Υποστήριξης**

Συγκέντρωση Αλληλεγγύης στα δικαστήρια για υπόθεση έμφυλης βίας

Τον Σεπτέμβριο του 2020 μια εικοσάχρονη τότε φοιτήτρια, ενώ επέστρεφε σπίτι της τα ξημερώματα, έπεσε θύμα απαγωγής από δύο άντρες οι οποίοι την έβαλαν βία μέσα στο φορτηγάκι τους, την οδήγησαν στο σπίτι του ενός στα Δυτικά της Θεσσαλονίκης όπου και ο ένας από αυτούς τη βίασε. Η κοπέλα μαζί με ένα κύκλο φίλων της, οι οποίες από την πρώτη στιγμή λειτούργησαν βοηθητικά και στην κατεύθυνση της υποστήριξης και της αλληλεγγύης, αποφάσισε να καταγγείλει το γεγονός στις αρχές, γνωρίζοντας τη διαδικασία στην οποία θα έβαζε τον εαυτό της, μη μπορώντας ωστόσο να φανταστεί πόσο μακριά θα μπορούσε να οδηγηθεί μέσα σε όλη αυτήν την υπόθεση.

Η πρώτη κίνηση της καταγγέλουσας ήταν να μεταβεί σε δημόσιο νοσοκομείο, στο Παπαγεωργίου και να ζητήσει να υποβληθεί σε ιατροδικαστική εξέταση, για να μπορέσει έπειτα να αποδείξει το βιασμό της. Το εφημερεύον νοσοκομείο ωστόσο αρνήθηκε να την υποβάλει σε ιατροδικαστική εξέταση, καθώς χρειαζόταν να έχει ήδη κάνει την καταγγελία για βιασμό όπως την ενημέρωσαν οι νοσηλεύτριες εκεί. Πήγε λοιπόν στο Α.Τ. Λευκού Πύργου αρχικά, όπου και οι μπάτσοι την έδωξαν λέγοντάς της να πάει στο τμήμα της Δωδεκανήσου, μιας και εκεί καταγράφονται όλες οι καταγγελίες ανεξαιρέτως και όταν η κοπέλα με τις φίλες της έφτασαν στο εν λόγω τμήμα, τις έδωξαν για άλλη μία φορά λέγοντάς τους ότι πρέπει να πάει στο τμήμα της περιοχής όπου βιάστηκε. Έπειτα από αυτόν τον Γολγοθά αλλεπάλληλων απορρίψεων η κοπέλα κατόρθωσε να δώσει κατάθεση και να καταγγείλει το βιασμό της, αντιμετωπίζοντας παράλληλα και το σχολιασμό των μπάτσων, οι οποίοι τη "συμβούλευαν" να μην παίρνει τόσο βαριά τα πράγματα και να θεωρήσει ότι ήταν ένα βράδυ που βγήκε με τις φίλες της και πέρασε και καλά. Να σημειώσουμε εδώ ότι η στάση των μπάτσων άλλαξε άρδην όταν πληροφορήθηκαν το γεγονός ότι οι δύο δράστες είναι αλλοδαποί, και έσπευσαν να προσφέρουν κάθε βοήθεια στην κοπέλα. Κατάφερε εν τέλει να υποβληθεί σε ιατροδικαστική εξέταση 4 ολόκληρες μέρες μετά το βιασμό της και ήταν θέμα τύχης που προέκυψαν στοιχεία από την εξέταση αυτή, ώστε να υποστηριχθεί η υπόθεση και στο δικαστήριο, ενώ παρά το γεγονός ότι κατήγγειλε πως της είχαν ρίξει κάτι στο ποτό της, δεν της έκαναν ποτέ εξετάσεις αίματος ούτε και τοξικολογικές. Η ίδια η δικαστική διαδικασία ήταν μία ακόμα μάχη που έπρεπε να δώσει η καταγγέλουσα όχι μόνο απέναντι στους απαγωγείς και βιαστές της αλλά απέναντι σε ένα δικαστικό σύστημα που ενοχοποιεί τα θύματα, που δίνει ελαφρυντικά και αφήνει ελεύθερους βιαστές, παιδοβιαστές και μαστροπούς ενώ προσπαθεί σταθερά και επανειλημμένα να υποβαθμίσει, να θάψει ή να χειριστεί με βάση τα πατριαρχικά στερεότυπα τις υποθέσεις αυτές.

Αξιοσημείωτη ήταν και η στάση του δικηγόρου υπεράσπισης των δύο βιαστών, Αλεξάνδρου Καζανά, ο οποίος αν και διδάσκει στο τμήμα της Νομικής του ΑΠΘ "ποινική νομολογία στη λαθρομετανάστευση", επέλεξε - τι ειρωνεία! - να μεταχειριστεί την καταγγελία της κοπέλας ως ρατσιστική, παρουσιάζοντας επιχειρήματα τα οποία όχι μόνο αντλούσαν από την κυρίαρχη πατριαρχική αντίληψη, αλλά επιπλέον υπαινισσόταν ότι η κοπέλα κατήγγειλε τους βιαστές της καθώς ήταν αλλοδαποί!! Η έκβαση της υπόθεσης ήταν θετική, και οι δύο θύτες καταδικάστηκαν σε ποινή κάθειρξης χωρίς αναστολή, αλλά δεν μπορούμε να μην αναφέρουμε το γεγονός ότι η πρόταση της εισαγγελέως ήταν αθωωτική εξ ολοκλήρου και για τους δύο δράστες, ενώ όλα τα στοιχεία που οδήγησαν στην καταδίκη των βιαστών και τη δικαίωση της κοπέλας προέκυψαν μέσα από έναν κύκλο ανθρώπων - κοινωνιών αλλά όχι μόνο - που αντιδρώντας ενστικτωδώς και με βάση τις αξίες της αλληλεγγύης και της αλληλεγγύης, υποστήριξαν την κοπέλα και παράλληλα κατόρθωσαν και την καταδίκη των βιαστών της.

Δύο χρόνια μετά λοιπόν και ενώ η έναρξη του Εφετείου βρίσκεται προ των πυλών, κανένας από τους δύο θύτες δεν έχει συλληφθεί.

Η διαχείριση των υποθέσεων έμφυλης και πατριαρχικής βίας που πλέον έρχονται ολοένα και περισσότερο στο φως και παίρνουν το δρόμο της αστικής δικαιοσύνης, είναι πανομοιότυπη εδώ και αρκετά πλέον χρόνια από το κράτος, τις δικαστικές αρχές και φυσικά από τα κυρίαρχα Μ.Μ.Ε. : με συγκάλυψη, απαξίωση και επίθεση προς όσες τολμούν να σπάσουν τη σιωπή. Το μήνυμα που στέλνεται είναι ξεκάθαρο, ενιαίο και συστημικό - να φοβόμαστε να μιλήσουμε, να αποδεχτούμε την κακοποίηση.

Από τις δεκάδες γυναικοκτονίες των τελευταίων ετών, από τις υποθέσεις βιασμών, κακοποιήσεων και trafficking που συγκαλύπτονται συστηματικά από τα κυκλώματα μαστροπείας με εμπλοκή αστυνομικών και πολιτικών μέχρι τη συνέχιση του θεσμικού ξεπλύματος σε πρόσωπα ισχυρά και δικτυωμένα, φαίνεται πεντακάθαρα πως το σύστημα δεν «αποτυγχάνει» να προστατέψει τα θύματα - αντιθέτως, επιλέγει να προστατέψει τους θύτες. Η βία αυτή δεν είναι εξαίρεση· είναι συνέχεια μιας κανονικότητας που η εξουσία επιβάλλει, μιας πατριαρχικής βαρβαρότητας που συντηρείται μέσα στα δικαστήρια, τα αστυνομικά τμήματα, τους χώρους δουλειάς, τα πανεπιστήμια, τα σπίτια.

Η έμφυλη βία, σε όλες τις μορφές της - από τον σεξισμό και την παρενόχληση, μέχρι τον βιασμό και τη γυναικοκτονία - είναι συστημική βία, καλλιεργείται και αναπαράγεται δηλαδή μέσα από το κράτος και τους μηχανισμούς του γιατί λειτουργεί προς όφελός του! Και όσο το κρά-

τος και τα μέσα ενημέρωσης προσπαθούν να τη ντύσουν με τη ρητορική της «παθολογίας» ή του «οικογενειακού δράματος», τόσο ξεσκεπάζεται η αλήθεια: ότι η πατριαρχία είναι θεμέλιο της εξουσίας και ο έλεγχος πάνω στα σώματά μας, κομμάτι της ίδιας μηχανής που εκμεταλλεύεται, φυλακίζει και δολοφονεί τους καταπιεσμένους παντού στον κόσμο!

Καμία εμπιστοσύνη στην αστική δικαιοσύνη - Αγώνας μέσα και έξω από τις δικαστικές αίθουσες!

Η πατριαρχία δεν μεταρρυθμίζεται, γκρεμίζεται. Ο αγώνας ενάντια στην έμφυλη βία δεν μπορεί να είναι αποκομμένος από τον αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Η απελευθέρωση των γυναικών δεν θα δοθεί από νόμους, αλλά θα κατακτηθεί μέσα από την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και τη συλλογική αντίσταση. Ο αντιπατριαρχικός αγώνας είναι αντικρατικός, αντικαπιταλιστικός, αναρχικός. Παλεύουμε για την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας - για έναν κόσμο χωρίς κυριαρχία, χωρίς ιεραρχίες, χωρίς διαχωρισμούς. Για έναν κόσμο όπου καμία δεν θα φοβάται να περπατήσει στο δρόμο, όπου κάθε γυναίκα θα μπορεί να υπάρχει ελεύθερα, ισότιμα, με αξιοπρέπεια.

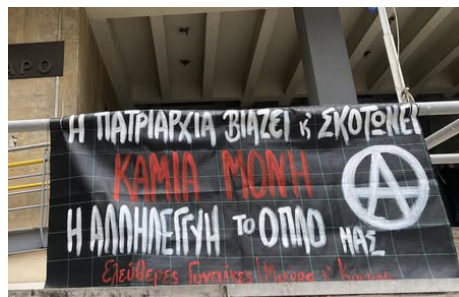
Στεκόμαστε δίπλα σε κάθε γυναίκα που βιάστηκε, κακοποιήθηκε, .

Στεκόμαστε δίπλα σε κάθε καταπιεσμένη και κάθε καταπιεσμένο που σηκώνει κεφάλι. Η συλλογική μας φωνή μπορεί να γκρεμίσει τα τείχη της σιωπής. Μέχρι να κάψουμε συθέμελα το σάπιο εξουσιαστικό, καπιταλιστικό και πατριαρχικό οικοδόμημα. Μέχρι να φτιάξουμε έναν κόσμο που να χωρά μέσα του όλους τους κόσμους.

**ΚΡΑΤΟΣ, ΜΜΕ, ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ
- ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ**

**Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΒΙΑΖΕΙ & ΣΚΟΤΩΝΕΙ
- ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ, ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΠΟΤΕ
ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ**

Ελεύθερες Γυναίκες
της Συλλογικότητας για τον Κοινωνικό
Αναρχισμό "Μαύρο & Κόκκινο"

Ανάρτηση πανό στο δικαστικό μέγαρο Θεσ/νίκης την ημέρα της δίκης, 20 Οκτώβρη

Το Νόμπελ Ειρήνης και η "Αιώνια Ειρήνη" στην Παλαιστίνη...

Ετοιμάζονται, όπως διαβάζω, στη Νορβηγία ένα αντιμετώπισουν την οργή και τ' αντίποινα του Τράμπ, λόγω του ότι δεν πήρε τελικά το Νόμπελ Ειρήνης που απαιτούσε να του δώσουν πιέζοντας με κάθε τρόπο και δηλώνοντας "χρειάζομαι αυτό το βραβείο, είμαι ο καλύτερος υποψήφιος"! Και είναι ο καλύτερος γιατί τερμάτισε λέει 7-8 πολέμους μεταξύ των οποίων και τον άγνωστο πόλεμο μεταξύ...της Αλβανίας με το Αμπερμπατζάν, μια χώρα που δεν υπάρχει καν! Μεταξύ των υποστηρικτών του Τραμπ για το Νόμπελ Ειρήνης ξεχωρίζουν ο Νετανιάχου αλλά και ο Πούτιν, που κι αυτοί επίσης έχουν όλα τα προσόντα που χρειάζονται για να πάρουν το βραβείο... Υπάρχουν βεβαίως και άλλοι που πιστεύουν ότι το μόνο Νόμπελ που αξίζει στον Τραμπ είναι αυτό που απένειμε εκείνος ο Ρόμπινσον στον Τσάρλι Κερκ, αλλά κρατούν την ανωνυμία τους μη τυχόν και τους περιλάβουν κι αυτούς, όπως έκαναν με τον Ρόμπινσον, κάτι ντετεκτιβ συνομωσιολόγοι της αριστεράς...

Ο Λευκός Οίκος πάντως κατήγγειλε ήδη την Επιτροπή Απονομής των Νόμπελ ότι δεν έδωσε το βραβείο στον Τραμπ γιατί λέει "έβαλε την πολιτική πάνω από την ειρήνη"! Χωρίς να κατευνάζεται η οργή του από το γεγονός ότι το φετινό Νόμπελ Ειρήνης απονεμήθηκε τελικά σε μια τραμπικιά καρακάξα από την Βενεζουέλα που καλεί τα αμερικάνικα στρατεύματα να εισβάλουν στη χώρα της, ενώ πανηγυρίζει τη γενοκτονία των Παλαιστινίων από το Ισραήλ... Ένα Νόμπελ Ειρήνης πολύ χρήσιμο για εργαλειακή χρήση στους αμερικάνικους σχεδιασμούς για τη Βενεζουέλα κι ευρύτερα την Καριβική...

Το μεγαλύτερο όμως επίτευγμα που επικαλούνταν ο Τραμπ δεν είναι η ειρήνη που επέτυχε μεταξύ της Αλβανίας με το Αμπερμπατζάν (γιατί την θα μπορούσε να πάρει κάλλιστα το Νόμπελ Φανταστικής Λογοτεχνίας) αλλά η κατάπαυση του πυρός στη Γάζα την οποία και βαφτίσε "Αιώνια Ειρήνη", παραλείποντας βεβαίως ο καλύτερος υποψήφιος για το Νόμπελ Ειρήνης το παγκόσμιος γνωστό, ότι χωρίς την υποστήριξη, τα φραγκα, τα όπλα και τα πυρομαχικά των ΗΠΑ το Ισραήλ δεν θα μπορούσε να γενοκτονεί τον παλαιστινιακό λαό και να ισοπεδώνει τη Γάζα επί δύο συνεχή χρόνια, δολοφονώντας 67.000 ανθρώπους, στη συντριπτική τους πλειοψηφία αμάχους, κυρίως γυναίκες και παιδιά και σκοτώνοντας πολύ περισσότερους...

Μιλώντας τώρα για αυτή την "αιώνια ειρήνη" για την οποία κομπάζει, ο Τραμπ θα πρέπει μάλλον να θυμηθούμε το θουκιδίδειο: ο ισχυρός προχωρά τόσο όσο του επιτρέπει η ισχύς του και ο αδύναμος υποχωρεί τόσο όσο του υπαγορεύει η αδυναμία του. Και εν προκειμένω είναι οφθαλμοφανές το στρατηγικό τέλμα κι αδιέξοδο της κατάστασης, όταν το Ισραήλ γενοκτονώντας και ισοπεδώνοντας τη Γάζα δεν μπόρεσε να κατισχύσει τελικά και να καταβάλει την βούληση της αντίστασης και την ανθεκτικό-

τητα του παλαιστινιακού λαού, ενώ το κόστος του ατελείωτου πολέμου αυξάνει γεωμετρικά όπως και η παγκόσμια κατακραυγή. Αν είχε καταφέρει να νικήσει δεν θα χρειαζόταν να εκβιάζονται και να απειλούνται από τον Τραμπ με το πιστόλι στο κεφάλι οι παλαιστινιακές οργανώσεις με συνέχιση και επίταση της γενοκτονίας, ούτε οποιεσδήποτε συμφωνίες του Ισραήλ μαζί τους. Θα τους παίρναν κατευθείαν τα κεφάλια και θα ανακοίνωναν απλώς τις αποφάσεις τους.

Υπάρχουν όμως πραγματικά οι βασικές προϋποθέσεις μιας ειρήνευσης στην περιοχή κι εξέλειπαν οι παράγοντες που οδηγούν αναπόφευκτα στη διαρκή σύγκρουση; Ο σιωνισμός και όσα επέφερε στην Παλαιστίνη, ο πόλεμος, η κατοχή, ο ξεριζωμός και η προσφυγιά, ο εποικισμός και το απαρχαίνονται είναι πανταχού παρόντα...

Προς παρόν το σημαντικό είναι ότι θα σταματήσουν οι βομβαρδισμοί και η μαζική σφαγή των αμάχων, κανένας δεν θα εκτοπιστεί από τη Γάζα, οι επιζώντες θα γυρίσουν στα ισοπεδωμένα έστω σπίτια τους, θα ανοίξει το συνοριακό πέρασμα της Ράφα για να περάσει έστω και σε δόσεις ανθρωπιστική βοήθεια, τρόφιμα, νερό και φάρμακα, προς ανακούφιση του λιμοκτονούντα πληθυσμού και να σωθούν ζωές, παιδιών κυρίως, που σβήνουν από οξύ υποσιτισμό, θα απελευθερωθούν 2.000 Παλαιστίνιοι, κυρίως γυναίκες και παιδιά, από τις πολλές χιλιάδες που κρατάει το Ισραήλ στις φυλακές του, σε αντάλλαγμα για την απελευθέρωση των τελευταίων επιζώντων ισραηλινών ομήρων, πράγμα που θα μπορούσε να είχε γίνει τα δύο προηγούμενα χρόνια, αν το Ισραήλ δεν είχε θέσει ως αντικειμενικό σκοπό του όχι την απελευθέρωση των ομήρων αλλά να εκμηδενίσει τις παλαιστινιακές οργανώσεις ενοπλης αντίστασης, να σφαγιάσει μαζικά τον παλαιστινιακό λαό και να καταστρέψει κάθε υποδομή και υλική δυνατότητα οργανωμένης ανθρώπινης διαβίωσης στη Λωρίδα της Γάζας, εκτοπίζοντας τους επιζώντες της γενοκτονίας για να προσαρτήσει τη γη τους και να την παραδώσει κι αυτήν στο εποικισμό.

Αποτυγχάνοντας να κατισχύσει της αντίστασης και να επιτύχει την τελική λύση που σχεδίαζε το Ισραήλ, θα αποσύρει τις δυνάμεις του από ορισμένες περιοχές της Λωρίδας της Γάζας, διατηρώντας τις σε άλλες (περίπου στο μισό του εδάφους της), η μελλοντική διοίκησή της παραμένει αδιευκρίνιστη, αφού οι παλαιστινιακές οργανώσεις αρνούνται κάθε ξένη διοίκηση ελεγχόμενη από τις ΗΠΑ και το Ισραήλ και είναι παρά πολύ αμφίβολος ο αφοπλισμός τους τον οποίο κατηγορηματικά απορρίπτουν. Αξιοσημείωτη είναι η απαίτηση της Χαμάς και των άλλων παλαιστινιακών οργανώσεων για την απελευθέρωση (που απορρίπτει το Ισραήλ) του Μαρουάν Μπαργουτί, άλλοτε ηγέτη της στρατιωτικής πτέρυγας της Φαταχ, ίσως γιατί είναι μια εναλλακτική για τον εξοβελισμό του προέδρου της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούτ Αμπάς που

δικαιώς θεωρείται ότι αυτό που αντιπροσωπεύει είναι ο δοσιλογισμός.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, μέσα σε αυτή τη συγκυρία της εκκευρίας και την ευθραστές ειρήνευσης, δεν πρέπει να ξεχνάμε την βασική αιτία της διαρκούς εμπόλεμης κατάστασης που δεν είναι βέβαια η απεπιθέση που εξαπέλυσαν όλες οι οργανώσεις της παλαιστινιακής αντίστασης (πλην της Φατάχ) στις 7 Οκτώβρη 2023, μετά τον συνεχή αποκλεισμό και την πολιορκία της Γάζας από το 2007, αλλά ο σιωνισμός που από την εποχή ήδη της αγγλοκρατίας, τη δεκαετία του 1920, ξεκίνησε το μαζικό εποικισμό της Παλαιστίνης με διακυρνημένο σκοπό την αρπαγή της γης της για τη δημιουργία του ισραηλινού κράτους. Πράγμα που καταφερε το 1948, επιβάλλοντας καθεστώς κατοχής, ξεριζωμού και απαρχαίνονται. Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι το Ισραήλ δεν τήρησε ποτέ καμία συμφωνία με τους παλαιστίνιους και δεν αναγνωρίζει και καμία έννοια, πρόβλεψη ή θεσμό του λεγόμενου διεθνούς δικαίου. Σκοπός του είναι αρπαγή και της τελευταίας σπιθαμής γης της Παλαιστίνης, η καθυπόταξη, ο εκτοπισμός και η εξόντωση του λαού της καθώς και ο έλεγχος όλης της ευρύτερης περιοχής. Δεν μπόρεσε να καθυποταξει όπως σχεδίαζε τη Γάζα, παρότι δεν δίστασε καθόλου να διαπράξει γενοκτονία σε παγκόσμια θέα, αλλά δεν μπορεί και να σταματήσει να επιχειρεί την επίτευξη των στόχων του με κάθε τρόπο και με την υποστήριξη των συμμάχων του, με βασικό τις ΗΠΑ κι από κοντά εξαρτήματα όπως το ελληνικό κράτος.

Αλλά ούτε και η αντίσταση του λαού της Παλαιστίνης θα σταματήσει, όπως άλλωστε και η διεθνής αλληλεγγύη στον δίκαιο αγώνα του. Η κατοχή της Παλαιστίνης και ο εποικισμός γεννούν τις ιντιφάντες και την ένοπλη αντίσταση και όχι το αντίθετο. Τα περί διαρκούς ειρήνευσης είναι τραμπικές πομφόλυγες και δεν πρόκειται παρά για μια αναγκαστική εκκευρία σε μία διαρκή σύγκρουση, γιατί παρά τα εγκλήματα του και το λουτρό αίματος που επέφερε το Ισραήλ, απέτυχε στο πεδίο την επίτευξη των διακηρυγμένων στόχων του γενοκτονικού πολέμου.